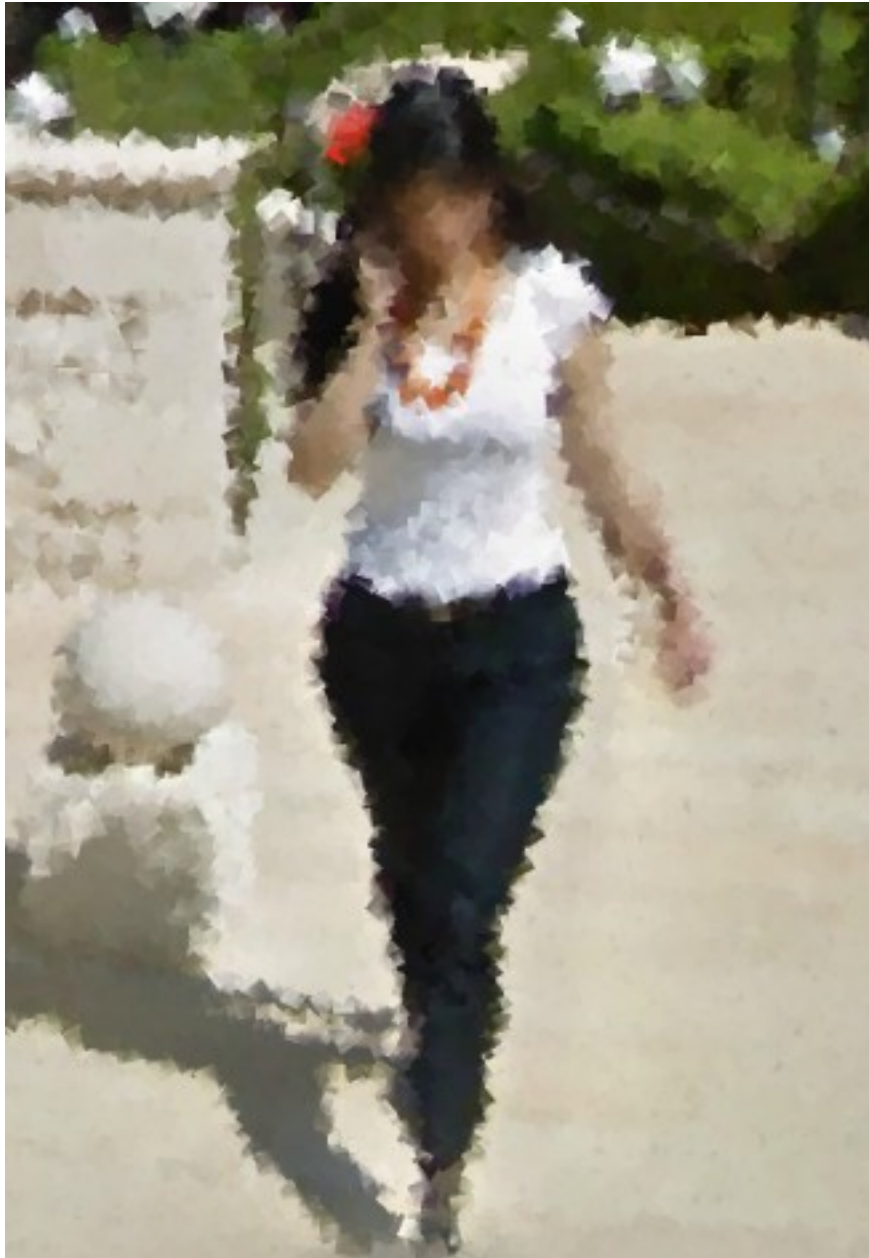

Jana Neruda & Ester Klein

Lilith

V první části příběhu s názvem *Dopravní inermezzo* odchází analytička Deny Milerová na rok z ministerstva obrany. - Když se v druhé části (*Akce eS-eL*) na svůj post vrací, dozvídá se, že jejího šéfa zatkli za vraždu, kterou nespáchal. Podaří se prokázat jeho nevinu? - Ve třetí části s názvem *Lilith* se Deny hodlá provdat za svou zahraniční přítelkyni Maju. Ta se na svatbu chystá, aniž by tušila, že s ní její chleboďárci plánují něco úplně jiného. Ze snadné záležitosti se stává tvrdý boj. Zvítězí láska, nebo státní zájmy?

1. Dopravní intermezzo

Jo, jo... postřelit ve službě civila znamená vždycky průšvih. Je to věc, která se povětšinou nedá utajit, i když se obecně jedná o pouhou maličkost. Přesně tohle mě postihlo. A to při akci pro VIÚ - Vojenský informační úřad - dobře krytý armádním kartografickým ústavem.

Hloupá náhoda, respektive klasický vis major; po někom prchajícím vystřelíte a v ten samý moment vám z rodinného domku kdosi cizí vystrčí nos. Malér je na světě. A taky zničený civilní kabát, civilní svetr a škrábanec na civilním rameni. Vlastně jen malá spáleninka. Zranění, které by se nedalo kvalifikovat ani jako lehké. Prostě maličkost, banalita. Víc by si člověk ublížil při krájení cibule v kuchyni. Bohužel, pokud se takováhle věc stane na veřejnosti, lidé i média se už postarají, aby se celý incident patřičně nafoukl. Postřelená žena... těžce zraněná žena... přestřelka na náměstí, i když nešlo ani o náves... zlí státní zaměstnanci skoro zabili nevinnou ženu... jak se to mohlo stát... či chybou k tomu došlo... kdo to spáchal... bla, bla, bla... furt je o čem psát.

Následně se stalo to, co se stát muselo; sama jsem svého šéfa podplukovníka Šímu, náčelníka odboru analýzy Vojenského informačního úřadu, požádala o roční suspendování. Preventivně. A taky pro VIÚ. Až se tu kdokoliv zeptá, dostane se mu odpovědi: ten oný, co postřelil na návsi civilistku, v armádě už nepracuje. Zakrátko bude incident zapomenut, postižená dostane odškodnění, no a já se do služby za rok vrátím. Můj šéf i ostatní členové velení tento návrh uvítali.

Tak jsem holt nastoupila roční dovolenou u dopravního podniku coby řidička busu. Původně jsem myslela na taxi, ale při současné konkurenci se mi do nejistoty jaksi-taxi nechtělo. A vůbec, když člověk nemá v rezortu známé, nebo nejede v nějakých kšeftech, skončí kdesi na zapadlém okrajovém stanovišti a ani si neškrtně. Takhle jsem měla přesevšechno práci zajištěnou.

Dostat se k dopravnímu podniku nebyl velký problém, antož se dnes nikomu nechce dělat, a tam dělat musíte, navíc, já měla řidičák na nákladáky už dávno hotový. Stačilo získat D pro přepravu osob.

Nákladácké céčko jsem si udělala na jedné bramborové brigádě už na gymplu. Docela náhodou. Sbíraly jsme s ostatníma holkama erteple do košíků kdesi u Neveklova pospolu s místními, povětšinou důchodkyněmi, které nám ukazovaly záda, neb měly pro sběr větší motivaci a asi i víc elánu, antož šly zvečera dřív do postele než my studentky. Takže: brambory se z košíků sypaly na korbu přestárlého nákladáku V3S, protože jiné vozidlo nebylo k dispozici. Vejtraska stála uprostřed pole a jak se postupovalo vpřed, muselo se s ní občas popojet, aby se brigádnice, tedy my, nemusely vracet kilometr daleko. K činnosti té byl určen příslušný šofér, který sem občas zavítal. Jenže... tento pilný muž měl na nedalekém statku i další povinnosti, a tak se popojíždění leckdy protáhlo. Nakonec padl návrh, aby s valníkem popojížděl někdo z kantorů. Žádný ale nebyl přítomen - jen samé ženské, no a já se ani nevím proč přihlásila. Koukali na mě divně, přičemž se ptali, zda to umím. Řekla jsem, že mám papíry na osobák, pincka a traktor, takže tohle snad nějak zvládnou. Inu... šofér mi ukázal, jak nastavit ruční plyn, kde se větrieska startuje a jak se řadí dvojka, lébrž se jednička prý nepoužívá. Současně mě varoval, že občas vybuchnou akumulátory pod sedačkou, zvlášť když je teplo, tak ať se kdyžtak neleknu.

Tím jsem byla pasovaná do nadřazené role, do role popojížděčky s vejtraskou. Chodila jsem po poli ležérně, s cigárem mezi zuby, "jó, jó, dámy, už du, hned vám ten vozejk postrčím..."

Jednoho dne, asi v půlce týdenní brigády, se nám nákladák zaplnil a šofírek nikde. Korbu bylo samosebou nutno občas vysypat na nedalekém statku, když už z ní zemáky přetékal. Ted' holt končily na zemi na velkých hromadách. Když pak šofér, provázený předsedou obecňáku, konečně přichvátal, schytali oba od místních žen pěknou držkovou. Dlouho se jim omlouvali, že došlo k maléru, který nutno neprodleně řešit - propadla se totiž jediná příjezdová silnice do vsi - řidič nemá tudíž čas na blbosti.

Najednou se na mě oba zadívali. "Nechcete zadarmo řidičák cé?"

"Já?!"

"Heleďte, šofér nemá čas a vás bez papírů ke statku nepustíme. Přejíždí se tam silnice. Kdyby něco, jsme všichni v průseru. Leda, když si uděláte papíry."

"To se nedá stihnout," opáčím.

"V Praze nedá, u nás dá. Všechno vybavíme, družstvo to lácne z havarijního fondu. Necháme vás vyfotit, přijede Franta z inspektorátu, ten všechno vybaví, a máte to. Tak co? Daj vám berana i na návěš, jestli chcete."

"Nó... okay, tak teda jo."

Vzali mě do města, dostala jsem krátkou technickou instruktáž, jak si počínat s mechanickou převodovkou, co nemá synchrony, do kopce menší meziplýn, z kopce větší, jak nenechat zadní kola na chodníku, jak neopřít V3S o dům, jak urvat zatáčky bez posilovače (těžko). Franta pak zavolal Jardovi, Jarda Tondovi, ten zašel za Pavlem a úřední procedura, trvající normálně půl roku, byla za dvě hodiny vyřízená. Já tam najednou stála jak baron von Goldring, sám voják v poli, v kapse řidičák C a na krku těžkotonážní nákladní vůz plný brambor.

Z výše uvedeného vyplývá, že jsem šla k DP coby céčko bez praxe. Praxe sama o sobě se tu získává s pomocí škrábanců, které neminou takřka nikoho. Nemínuly ani mě. Už při prvním zajíždění do řady jsem autobus opřela o roh vozu vedle stojícího. Kdosi, co šel náhodou kolem, to komentoval slovy: "Užs tam udělala krancáka." Zaznělo to zcela bez emocí, jakoby řekl: "začlo pršet" nebo "rostou houby".

Práce u DP je rozmanitá a pokud ji nedělá člověk moc dlouho, zavání tu a tam i romantikou. Když ji člověk dlouho dělá, romantika vyšumí, nastupuje stereotyp, a nakonec se z člověka stává otrok, připravený prací a únavou o veškerý volný čas. Ovšem, ovšem, jistota práce... ta není dnes zanedbatelná, na druhou stranu, pokud je té jistoty přespříliš, nekulhá srovnání s čínským kriminálem. I tam existuje jistota práce, a to po celých 363 dní v roce. Řekla bych, že o něco takového stojí jen málokdo.

Tato všeobecně známá fakta jsem mohla brát sportovně, neboť onen rok, co jsem tu měla strávit, bych slovy Morgana zašitého na dva roky do Sing-Singu mohla odbručet vstoje. Po roce mi bude navracena má kapitánská hodnost i post analytičky Vojenského informačního úřadu. Upozorňuju, že název profese *analytička* je v mém případě veskrze formální.

Ženy a DP nejsou spolu zadobře, což jsem záhy poznala i já, Milerová Dagmar, stará necelých třicet let, a to již při výcviku na řidičskou skupinu D. Instruktor, jehož nám přidělili, byl zakomplexovaný mačo, jinak též náměstek v jedné z provozoven, jemuž lokální moc, co u podniku nabyt, vlezla do hlavy natolik, že se k obyčejnému lidu choval coby císař římský. Jmenoval se Fuka a všichni řidiči mu říkali Náfuka. Navíc nad ním držel ochranou ruku jeho šéf, ředitel provozovny Lípa.

Fuka mě naprosto nesnášel, vadilo mu, že jsem žena a bývalá vojanda navíc. Co chvíli mě od DP odháněl tichým, zlostným syčením: "Já vám říkám, běžte na nákladák!!!"

Tenhle broukpytlíkovský klugšajsr, v sobě neměl ani špetku pedagogického nadání, nedokázal vysvětlit vůbec nic, ani jak se řadí rychlosti. Prý jako u škodovky! Kravina! Od kdy se ve škodovkách dává zpátečka k sobě a dopředu, že? Fuka-náfuka nám pořád nadával a když po prvním výcvikovém dni potmě v garáži parkoval, lépe řečeno cpal bus do příliš malé díry, utrl u vedlejšího vozu zrcadlo. Komentoval to nabubřelými slovy: "To se stane." Nechtěla bych vidět, co by se stalo, kdyby tohle provedl někdo z nás zácvikářů!

Později, když jsem oficiálně složila zkoušky na děčko, u čehož díky bohu nebyl, řekl mi vyčítavě: "Tak jste si to podepsala..."

Nechala jsem ho i s jeho arogancí plavat, pokrčila rameny a odešla.

Co se žen u DP týče, kolují v garážích hrůzné historky o zbouraných mycích rámech i se zdí,

orvaných pěti autobusech najednou, a to vše přičiněním křehkých řidiček, které tu obvykle příliš dlouho nevydrží. Samosebou až na výjimky, co ale obvykle přijdou o nervy a napadnou pak například ve stresu některé neslušně se chovající účastníky silničního provozu koštětem jako kopím. Z toho se pak vyvíjejí krásné žaloby pro ublížení na zdraví.

Já se učila dost rychle, a tak už za pár dní jsem nenechávala zadní kola busu na chodníku, nebrousila boční plechy při protahování se mezi osobáky a neškrtila cestující, činící věci proti předpisům.

Nejhorší ze všeho je naučit se trasy linek tak, aby člověk s cestujícími nebloudil. Někdy je to opravdový horor, když člověk neví, kde se vlastně s autobusem nachází. K čertu, jsou tohle vůbec Maniny?? Ne, tam to vypadalo jinak. Atd.

Člověk se orientaci rychle naučí, je to totiž životní nutnost. Pakliže to nezvládne, musí ze služby pryč. Vzpomínám na jistého Vacka, celkem sympatického kluka z venkova, který byl postrachem všech výpravčích. Zvlášť, když v noci svázel řidiče do práce. V lepším případě nepřivez nikoho, neboť zabloudil a prokřížoval město mimo předepsanou trasu. V případě horším nepřijel vůbec, neboť nenašel zpáteční cestu do garáže.

Někdy je to celkem sranda, když člověk trčí kdesi v polích mezi chalupami, neví jak dál, a cestující se mezi sebou dohadují, kudy se má jet. "Já bych to stříh protisměrem dolů." - "Kdepak tuhle rovně přes louku jedte!" Legrace je to tedy až ve vzpomínkách. V reálu spíš čistá vydestilovaná hrůza.

Existenční pravidla u DP jsou jednoduchá: za prvé jest třeba mít hroší kůži. Za druhé se nesmí pít etanol, krást nafta a jezdit dřív než káže jízdni řád. Snadné, že? Za pití a naftu je okamžitý vyhazov, za nadjetí času okamžité ukřižování.

S většinou kolegů se člověk nezná, pouze je tu a tam pozdraví. Žena u DP vzbuzuje vždy pozornost a zájem. Většina mužů chápe fakt, že je někdo lesba, jako třeba já, což stačí zmínit jednou. Jsou bohužel i tací, jímž to zapaluje pomalu. Na přihloupou otázku: "a zkoušelas to někdy s chlapem?", odpovídám pokaždé stejně: "jasně - ale chtělo se mi ještě po čtrnácti dnech blít." Tohle většinou odradí i ty nejnarostlejší.

S některými kolegy jsem se dokonce skamarádila, hlavně s těmi o dost staršími. Taťkové mi zkrátka nevadí, antož mě nelákají na pitomé sbírky motýlů ve snaze jednorázově mě použít.

Zvláštní pozornost mezi všemi řidiči zasluhuje kolega Mirek Žanta. Jinak to muž před důchodem. Milý dobrodruh, co nevynechal žádné povyražení, jako byly například válka v zálivu, či rozpad Jugoslávie nebo povodně v Bangladéši. Zkrátka vždycky, když se ve světě něco semlelo, musel být při tom. Svého času působil i jako pilot vrtulníku.

Mirek Žanta byl zřejmě posledním recesistou u DP Praha. Dokázal zmanipulovat kolegy, aby například na prvního apríla někomu odmontovali z busu sedačku, šaltpáku neboli klacek, kolo, či dokonce blok motoru. Bylo až neuvěřitelné, co všechno dokázal pro spáchání srandy vykonat.

Nepravidelně působil u DP asi čtyřicet let a pamatuje víc než kdokoliv jiný. Například autobus RT, co jezdil bez chladící kapaliny, dokonce s pískem v motorovém oleji.

Právě tehle Mirek Žanta mě koncem října přišel varovat. "Prý's chytla na dušičky Habrovou až do půlnoci. To tě teda lituju," a vyprávěl mi smutný příběh, jak na téčku na Malešické v roce pětadesát smetl nákladňák strýčka, babičku a vnučku, čekající na autobus. Přes výpravčího Karla jsem si dokonce mohla prohlédnout oskenovaný novinový článek.

"Na dušičky se tihle tři mrtví o půlnoci zjevují na rohu Olšan," vykládal Žanta zaujatě. "Stavějí zatahující autobusáky a požadují odvézt na hřbitov."

"Duchové, jo?!" zachechtala jsem se.

"Fakt, věř mi. A letos ta sto dvacet čtyřka vyšla na tebe."

"Poslyš, Mirku, tenhle fór se ti moc nepoved," nato já.

Žanta krčí rameny. "Já jsem tě, děvče, varoval. Některý kluci, co ty tři naložili, to psychicky

nezvládli. Jeden se dokonce naboural hned, jak je uviděl. Druhý nechal bus před hřbitovem a utekl. Našli ho za plotem poblíž malešický teplárny. Byl tři dny v šoku. Do busu už nikdy nevlezl."

"Jasně, jasně, už se těším," vykládala jsem sebevědomě.

Byla jsem si stoprocentně jistá, že mě Mirek Žanta lakuje. Když mě však později řada kolegů, výpravčí nevyjímaje, plácali soustrastně po ramenou s přáním štěstí, začala jsem o celé věci pochybovat.

Jezdila jsem tedy na dušičky odpolední směnu na lince 124. Hřbitov byl odpoledne tradičně obležený a místy jsem měla problémy s průjezdem. God save the Queen, když se luřáci s osobákama někam navalejí!

Pokaždé, když jsem ze Želivského odbočovala kolem Olšan, přemýšlela jsem, co udělám při zatažení. Napadlo mě, že bych mohla jet do garáže přes Jarov, a hřbitovům se tak vyhnout. Fuj, tuhle zbabělost jsem okamžitě zamítla!

Jak už to tak bývá, když to člověk nechce, čas přímo letí; najednou se setmělo, najednou byl konec směny. Stála jsem samotinká ve tmě parčíku na Habrové a chystala se zatáhnout do garáže. Tak tedy do toho, duchové přeci nejsou!

Polovičku cesty mě provázela hřbitovní světýlka planoucích svíček, celou dobu pak pochybnosti, co se vlastně všechno může stát.

Bylo těsně po půlnoci, když jsem se přiblížila křižovatce s ulicí Želivského. Na jejím rohu bylo vidět stíny.

Blbost! Povídám blbost, nikdo tam není!! Ve tmě vypadá i poštovní schránka jako člověk... a kruci!, zamrazilo mě, on tam fakt někdo je!

Bylo to neuvěřitelné, krve by se ve mě nedořezal; před křižovatkou stály tři smutné postavy, celé v černém. Muž, stará žena a s nimi šesti, sedmiletá holčička. Měli podivně ztuhlé rysy, byli bledí.

Prvý uvedený zvedl ruku, abych zastavila. Co teď??!

Stiskla jsem zuby a zahamtla to. Muž přistoupil k předním dveřím a velice smutným, zkroušeným hlasem požádal: "Mladá paní, mohla byste nás prosím odvéz domů? Na hřbitov?"

Polkla jsem na sucho. "Já...? A... vejdu se vůbec tam do té... myší díry?"

"Vejdete," přisvědčil bledý obličej.

"A... kde se pak otočím...?"

"Tam... na cestě..."

"Dobře. Nastupte si," vyzvala jsem trojici se zaťatými zuby.

V autobuse si sedli dozadu a nepromluvili už ani slovo.

Brána z ulice Želivského byla kupodivu otevřená. Stříhla jsem to s busem do ní a jen tak tak se vešla. Po pár desítkách metrů se zezadu naléhavě ozvalo: "Tady nám prosím zastavte, mladá paní."

Pustila jsem je ven a oni mi smutně poděkovali.

"Přijď sem někdy v noci, jo? A vezmi míč..." poprosila bledá dívka tiše.

"Tobě se tu líbí?" zeptala jsem se jí, aniž bych věděla proč.

Ukázala rukou do rozblíkaného hřbitova a její velké oči se rozšířily. "Líbí... moc... Je to taková krásná, tichá zahrada..."

Při jejích slovech mě opět zamrazilo. Všichni tři pak zmizeli a nechali mě tam s roztřesenými koleny stát. Vlezla jsem do busu a na jednom z křížení cestiček se otočila do protisměru.

Teda... že to byl ale zážitek...!

Druhý den jsem měla volno a hned před polednem vyrazila na hřbitov. Celé mi to prostě nedalo spát. Cestou jsem koupila volejbalový míč a hustilku, neboť jsem pojala nejasné tušení.

Na Olšany jsem vešla tou samou branou jako v noci a procházela systematicky jednotlivé cesty. Posléze jsem dorazila k nevelkému domku. Před ním poskakovala ta samá holčička, kterou jsem se dvěma ostatními duchy vezla předešlou noc.

"Jé, to jste vy?" zeptala se překvapeně.

"Jo, jo. Deny se jmenuju. A ty?"

"Miluška Svobodová."

"Aha." Hodila jsem jí míč. "Tady máš."

"Můžu si ho nechat??"

"No jasně, je tvůj. To máš za včerejší herecký výkon. - *Je to taková krásná, tichá zahrada.* - Byli jste fakt dobří. Pověz, kdo tu duchařinu spískal?"

"Přece strejda Míra."

"Myslíš Mirka Žantu?"

"Jasně. Můj táta spravuje tenhle hřbitov, ale ve volnu ochotníci a mě bere někdy sebou. Už jsem párkrát hrála i na jevišti."

"Fakt? No tak pozdravuj tátu i babičku."

"Včera to nebyla má babička, ale jedna paní z divadla."

"Aha. Tak se měj."

"Díky za míč!"

"Není za co."

"Vy jste se včera vůbec nebála?"

"Ale jo, a jak!" odpovídám po pravdě.

"Víte, že vás natáčeli?" říká s míčem v podpaží. "Strejda Míra a chlapi od vás z garáže. Sázeli se spolu, že nám nezastavíte."

"No, ještě že to vím. Já si to s tvým strýčkem vyříkám, a to hned zítra."

"Zlobíte se na něho?"

"Ale ne..."

Mirka Žantu jsem na druhý den nemusela shánět. Čekal totiž na mě. Jeho obličej zářil. "Prej's mluvila s Miluškou?"

"Včera. Řekla mi všechno."

"To je dobře. Já ti povím zbytek. Jako jediný jsem na tebe vsadil, vojando, a vyhrál pět táců! Chceš podíl?"

"Né! Nechci. Byl to fajnová zkušenost."

"Má specialita," mnul si ruce Mirek Žanta. "Před třemi lety jsme zorganizovali Maďary, slyšelas už o tom?"

"Ne. Povědej."

"OK. Svýho času nastoupil do garáže kluk. Asi pětadvacet, s každým se hádal, všechno věděl nejlíp... tak jsme to na něho navlíkli. Jeden páteční večer, když jezdil linku 213, na něho stanici před konečnou, teda na Hořčičkovy, čekala výprava Maďarů. Asi třicet balíků v černých šatech, kloboucích, ženské na hlavách šátky. Všichni byli samosebou členové divadla mého bráchy včetně techniků. Na konečný zůstali sedět jako duby, ani se nehnuli, a jejich šéf, kterého hrál Laco Horvath, mimochodem jedinej rodilej Maďar ve skupině, vzal do ruky falešnou smlouvu s DP, co jsem já Na Bojišti opatřil, a jal se divokou maďarštinou přesvědčovat šoféra, že je musí neprodleně odvézt do peštský čtvrti Ferencvároš, protože to mají zaplacený. Já seděl s falešnými kníry až vzadu v busu a celé to točil na video. Kluk za volantem byl za pár minut úplně na bednu. Nejdřív řval, až se zajíkal a když to nepomohlo, zavolal dispečery a poldy s tlumočnickem. Pak začalo dohadování, zda jet či nejjet do Maďarie. Prostě nádhera. Dispečeri celou věc ověřovali, v ruce měli platnou smlouvu, jenže byla noc a pátek k tomu a na podniku už řadu hodin nikdo nebyl."

"Hořčičkova, příští zastávka Ferencvároš..." Plácám Mirka po rameni. "Moc fajn nápad, vážně, muselo to stát za to. A jak to vlastně dopadlo?"

"Asi po dvou hodinách jsme se s remcáním zvedli, Laco Horvath jim pohrozil právními kroky a všichni jsme se pěšky odvláčeli dolů do Petrovic, kde stály naše dodávky. Dodnes ve vedení podniku nikdo neví, co se to tehdy semlelo."

V ten moment u nás přibrzdí autobus s manipulákem. Kluk se vykloní z okénka. "Milerová?" zeptá se.

"Milerová Dagmar."

"Jsi v průseru. U výpravny na tebe čekaj diplomati. Všude tě sháněj. Nastup si, hodím tě tam."
Oba se nalodíme do busu. Myslím, že mi začíná svítat. Žádný dopravní incident s CD jsem totiž neměla.

"Buď opatrná," radí mi kolega Žanta. "Jsou to netykavky s dlouhými prsty."

Zasměju se. "Žádný strach, Mirečku, tahle diplomatka má prsty spíš štíhlý."

"Jak to?"

"Bude to Maja. Má drahá polovička, s níž žiju. Občas se v Praze objeví, když má řízení na ambasádě."

Žanta vytřeští oči. "Co, ty žiješ s...!!!"

"Jo, přesně tak, se ženou. Je čistokrevná Izraelka. Narodila se v Haifě. Chceme se vzít. Pozvu tě na svatbu, jestli chceš."

Třeští na mě oči. "Co?! Vážně?! No tedy...! Dokonce s Izraelkou...?! No to mě teda podrž...! Jaks k ní přišla?"

"Na fakultě. Je to nejhezčí kočka v EU a okolí, však sám uvidíš."

A skutečně; vedle kompletně černého medáka, tedy i se skly, stojí dvoumetrový šofér, nebo spíš zápasník s ovládacím v uchu a vedle něho štíhlá, vysoká, dlouhovlasá, tmavovlasá, hnědooká kráska v úzkém světlemodrém vypasovaném kostýmku, velkých tmavých brýlích, s vojenskými známkami na krku, a je tak prudce elegantní, že v prostředí garáží působí doslova jak pěst na oko.

Padneme si s Majou kolem krku a po kratší demonstrativní líbačce, kdo by nepředvedl, když může, odbíhám s notami na výpravnu, bych je tam odevzdala, poté obě nasedáme do medáka ve směru domov.

S Majou se v posledních dvou letech vídám míň a míň. Nemám potuchy, co přesně momentálně dělá, v OSN kancl zatím nemá, tohle jediné vím jistě, pochlubila by se mi. Ostatně to samé platí i o mně; také jí neříkám, na čem ve VIÚ pracuju. Máme spolu takovou dohodu; neptat se. Je to vcelku praktické, protože není nikdy jisté, kdo všechno nás slyší. Jsme si obě takřka jisté, že někdo určitě.

Je na mně, abych na tomhle místě připomněla některé z průšvihů, co jsme s Majou v našich dvou společných fakultních járech napáchaly.

Maja má jedinou v uvozovkách vadu: špatně se při své inteligenci občas podřizuje některým autoritám a zastaralým zvykům či předpisům. Jednou po několika vypitých sklenkách vymyslela, že navštívíme synagogu jako pár. Sčesala si vlasy dozadu do ohonu a na hlavinku nasadila... eine Kippa, jak se to řekne... jarmulku. Ani já nebyla celkem střizlivá a tak mi nedokleplo, co takováhle recese může způsobit. Pomlčím o tom, že Maja pochází z ortodoxní rodiny. Alespoň ze strany matky určitě.

Pak si to má přítelkyně najednou rozmyslela a prohlásila, že půjdeme do kostela liberálně, tedy bez pokrývky hlavy. Mezi liberálním a ortodoxním je totiž propastný rozdíl.

Mně to bylo tehdy upřímně řečeno fuk. Smůla, že se v synagoze nacházela skupina turistů ze zahraničí. Zda šlo o ultraortodoxní věřící, nevím, jisté je jen to, že měli k liberálům daleko. Přidaly jsme se k nim a chovaly se zřejmě víc odvázaně, než byli ochotni snést. Mezi nimi a Majou došlo nejdřív ke krátké kontraverzi, které jsem nerozuměla, antož probíhala v temperamentní hebrejštině. Cosi mě napadlo o prvním hozeném kameni, jelikož nás najednou všichni obestoupili a vytlačili ven na ulici.

I před kostelem se hádka nadále zhoršovala, Maja byla dost hlasitá a snad díky kraválu se na místo dostavil i místní rabín. Bohužel neuměl hebrejsky dostatečně, nebo snad nerozuměl dialektu, takže výtky cizinců Maja tlumočila do němčiny, protože jí to německy pálí rychleji než česky, a já němčinu překládala rabínovi do češtiny. A naopak. Ve filmu by tahle absurdita způsobila možná veselí, že, *pozvali jsme marinovenetského tlumočnicka, ale ten umí jenom řecky, Řek mluví maďarsky a Maďar jenom polsky, naštěstí - umím polsky.* V reálu šlo o debatu značně vážnou. Situace se neuklidnila ani poté, co ke vchodu do synagogy přijel taxík s jistým funkcionářem židovské obce, jehož sem bůhví kdo bůhví proč povolal.

Řekla jsem Maje, ať se všem uraženým raději omluví, abychom z toho nějak vybruslily. Jenže,

ona je bojovnice, jak už bylo řečeno, nerada se vzdává. Nakonec jsem ji ke kompromisu přece jen ukecala a cizinci, byť naštvaní a zarputilí, za pár minut odešli. Rabína s funkcionářem jsem pak osobně pozvala na oběd do Esplanádu a jen s velkými obtížemi situaci urovnala.

"Nebudeš mít kvůli tomu malér ve službě?" zeptala jsem se večer Maji.

"Kašlu na to, hlavně že jsem jim řekla, co si o jejich předsudcích vůči nám lesbám myslím."

Jo, jo, ať to stojí, co to stojí... Takováhle je holt má hnědooká kráska...

Druhý incident stojí taky za zmínku. Maja se v jednom prastarém spisu dočetla, kde se údajně nachází startér ke golemovi. Opět v povznesené náladě, fakt nechápu, jak nás to napadlo, jsme se společně na dotyčný hřbitov vypravily s úmyslem najít příslušný katafalt, podhrabat ho a šémhamforáš odtamtud odnést. Jasně, že to byla ne Schnapsidee v pravém i přeneseném významu slova, to musí být na první pohled každému jasné.

Na onom hřbitově jsme se po zavíračce nechaly zamknout, a než se nám podařilo nalézt kýžený hrob, lépe řečeno cokoli podniknout, zavolala na nás správa hřbitova měšťáky. Naštěstí pro nás. Zahrály jsme si na mrtvé brouky; řekli jim, že nám zavíračka ušla. Zda nám to zbaštili či ne, nevím.

O mělnickém incidentu, s rušením nočního klidu, výtržnostmi a diplomatické imunitě jsem už psala, takže to vynechám.

Po návratu domů ztrácí Maja předešlý glanc. Je nebývale schlíplá a k mému překvapení mluví o své práci. "Chystají pro mě něco nového. Prý něco úplně... jiného, než jsem."

"Aha..." zareaguju opatrně na její nejistou řeč.

"Mám z toho blbý pocit."

"Mhm... a nepožádalas o dočasnou práci v Česku?"

"Ale jo, přesně jak jsme chtěly. Myslím kvůli svatbě."

"No a? Vezmem se teda?"

Obrací oči v sloup. "Právě že teď to nejde, Valkýro. Budu muset domů, absolvovat proškolení. Za dva dny odlétám do Haify pozdravit naši... naše, a hned pak do Avivu, všecko pěkně dalli."

"Jaké proškolení, Majo?"

"Nemám zdání, nic další mi neřekli. Asi, že to souvisí s armádou. Víš... tehdy, v základní službě, jsem mi naskytlá taková... možnost. Kvůli času na studium. Zkrátí mi vojnu a já podepsala povolání v případě nutnosti."

"Cos podepsala? Myslíš za mobilizace??"

"Ne. Prostě tě povolají, když potřeba."

"Když potřeba... a teď s tím na tebe přišli? Co ti k tomu řekli?"

"No... vlastně zatím nic. Myslím... že jde to všem proti srsti, abych zůstala v Praze. A z naší svatby nejsou zřejmě taky odpout... eeh... od... vázaný. Vůbec na ni nereagovali, weisst du? Prostě nijak... als hätte ich darüber gar ned gesprochen. Zkrátka, jako bych o ní neřekla. Jsou to všechno jen pocity, ale nebudou daleko u pravdy."

"Od pravdy."

"Od pravdy??"

"Jo."

"Aha... tak tedy od pravdy. Promiň, momentálně češtinu neužiju. Am liebsten würde ich mit dir Deutsch sprechen, wenn es mir nicht peinlich wäre. Es ist mir aber. Tak radši nedokonale češtinou..."

"Jak chceš, kočko, mně je úplně fuk, jak spolu budeme mluvit. Und Wurscht ist es mir auch. Wähl dir das passende aus. - Biste hungrig?"

"Ani ne, jedla jsem pár sousto v letadle. Osprchuju se a... bin heut fix und fertig... chci se konečně odpočinout... hinlegen und schlafen... Nevadí?" Maja na mě hledí s rozpaky.

"Nevadí, proč by mělo?"

"Dlouho jsme se neviděly a..."

"Já to do zítra vydržím, kočko," usměju se a pohladím ji po vlasech."

"Díky, Valkýro..."

"Ale jen do zítra!" připojuju rychle.

Kývá souhlasně hlavou a mhouří svá velká hnědá unavená kukadla.

Mimochodem, není obvyklé, že Maja nechce sex. Dokonce po čtvrt roce! Obvykle se chová naprosto opačně. Tohle u ní nepamatuju, v nejhorším pádě hupsnem do postýlky a ručku v ručce si povídáme. Ani k tomu dnes nedojde. Má drahá polovička mi dělá starosti...

2. Akce eS-eL

Jedno pondělí, když už se pomalu blíží lhůta mého návratu do armády, rozhodnu se navštívit úřad a domluvit si podrobnosti. Po postřelené civilistce už v novinách ani pes nešťekne, média mají ve většině případů podezřele krátkou paměť, takže nic nebrání mému vplížení se zpět do VIÚ.

Jaké je mé překvapení, když v kanclu místo mého šéfa pplk. Šímy najdu nešťastně se tvářícího kapitána Fronce.

"Čau, Bóžo, šéf tu není?" ptám se jak vtělená naivita.

Vrtí hlavou a mává malomyslně oběma rukama.

"Děje se něco?" zavěťřím. "Kde je Miloš?"

"Ty nic nevíš, Deny?!"

"Ne. A co??"

Ztiší hlas. "Podplukovník Šíma je v base. Zatřelil chlapa, co mu měl prodat informace."

"Kravina!"

"Bohužel ne. Stalo se to v minulý pátek v Lochkově. Přesně na silnici mezi Slivencem a Lochkovem. Měl tam s ním spicha. Chtěl od něho údajně koupit záznamy našich vojenských lékařů, co byli v padesátých letech v korejské válce. Pak se asi nedohodli na ceně a... bum! Chlapa odbouch a hned pak ho zatkli." Bóža Fronc se zatváří ještě nešťastněji. "A já ho teď musím dočasně zastupovat. Proč zrovna já...?" povzdechne si s obličejem zakrytým rukou.

"To všechno je nesmysl, kapitáne!" tvrdím rezolutně. "Miloš by nikdy nikoho kvůli penězům nezabil! Vždyť ho přece znáš!"

Krčí rameny. "Co naplat... vražedná zbraň s jeho otisky se našla na místě a taky jeho auto. Motiv je jasný, takže to hned začerstva poslali prokuratuře." Vykulí oči a ušklíbne se.

"Už to uzavřeli?? Tak rychle?? Jak to?? Miloš se snad přiznal??"

"Ale ne! Vinu samosebou popřel."

"No tak!"

"Jaký no tak, Deny? Užs viděla v týhle zemi někoho, kdo by nezatloukal? Když chytěj chlapa s miliónama v rukou, bude tvrdit, že mu je policajti podstrčili."

"Jasně, ale Miloš to neudělal! Jsem si jistá! Copak on je nějaký vrah?! Kde vůbec je?"

"Na samotce ve vazební věznici v Ruzyni. Už od pátku."

"No paráda! A to jste ho tam nechali? A nic nepodnikli??"

"Co jsme mohli dělat? Oznamili nám to jako hotovou věc. Šlo to rychle. Dnes už to bude mít prokurátor na stole."

"Hm... šlo to jak se zdá až podezřele rychle. Jako předem ušitá kauza. Jak se ten prokurátor jmenuje?"

"E... nějaký doktor Vinš."

"Mhm... OK, Bóžo. Teď od tebe potřebuju, abys mě ihned vzal do stavu, vrátil mi hodnost a napsal mi pověření, že případ pro naše ministerstvo vyšetřím. To všechno můžeš jako zastupující šéf udělat. Já zjistím pravdu a ty si půjdeš sednou zpátky do svého kanclu, protože se sem Miloš vrátí."

"Kéž by!" Kapitán Fronc pak chvíli napjatě přemýšlí. "Ty se do toho chceš fakt namontovat, Deny?"

"Chci! Musím! Hned! Je to všechno komplot! Někomu nevonělo, že se stal Miloš po generálovi Ďurišovi šéfem VIÚ! Je na to totiž moc poctivý a má i čistou minulost! Kdo je poctivý, nedá se vydírat! A ovládat!"

"No jo, Deny, to sice dává smysl... můžeš mít pravdu... ale... o to to máš těžší. Nemluvím jen za sebe, když říkám, že ti všichni budem držet palce. Musíš sebou ale hodit, než na tuhle židli někoho definitivně posadí. To může být kdykoli."

"Hned na to vlítnu, jen co mi vytiskneš legitku a papíry."

Kapitán Fronc ukáže na židli. "Sedni si u nás, bude to pár minut trvat, musím se spojit s

personálním."

S příslušnými papíry pak ze všeho nejdřív navštívím státního zástupce doktora Vinše. Modlím se, aby se tenhle vlivný muž nepodílel na konspiraci proti podplukovníkovi Šimovi, protože jestli se náhodou podílel, bude skoro nemožné situaci zvrátit. Tipuju, že pokud spis již prostudoval, jede ve spiknutí. Pokud ne, je ještě šance.

Doktor Vinš není bohužel přítomen, s čímž jsem vůbec nepočítala. Ještěže jeho sekretářka byla ochotna zavolat mu na mobil. Dozvěděla jsem se, že do kanclu přijde nejdřív po poledni, fajn, takže prvně pofrčím do Ruzyně. Ještě před tím zanechávám na prokuratuře svou navštívenku, kterou jsem narychlo načmárala na čtvereček poznámkového papíru: *kpt. Milerová Dagmar, VIÚ, ministerstvo obrany*.

Dlužno říct, že jsem v base měla štěstí; nemít pověření k vyšetření lochkovské vraždy, nebyli by mě za Milošem vůbec pustili. Takhle jim nic jiného nezbylo a zas mě oslovovali *paní doktorko*, což jsem jim usilovně vyvracela s tím, že jsem docela obyčejný voják. Nebrali to nazřetel, zřejmě jim bylo při výcviku vštípeno, že vězně navštěvují pouze příbuzní nebo právníci. Příbuzná nejsem.

Když mě strážmistr odemkne příslušnou celu, spatřím svého sedícího šéfa, přihrbného, zestárlého a zlomeného. Bradu opřenou o dlaně, nepřítomně hledě na protější stěnu.

"Miloši?! Co tu ksakru děláš?!" spustím na něho ostře ve snaze dodat mu chybějící energii.

Pomalou, a bez větší reakce se ohlédne. "Ty...??"

"Jasně, že já! Proč tvůj advokát ještě nepožádal o kauci?! Co vůbec dělá, ten chlap??"

Miloš mávne rukou. "Ále..."

"Jaký ále, prosím tě?! To se chceš nechat zašít za něco, cos neproved?!"

Pohlédne na mě svýma zarudlýma očima. "Ty myslíš, že jsem to neudělal?? Tak to jsi jediná... Ani má žena si není jistá..."

Sednu si na prýčnu a hned zase vyskočím. "Protože tě nezná tak dobře jako já!! Víím, že bys normálně nikoho nezabil!! A už vůbec ne informátora nebo obchodního partnera!! A pokud bys ho zabít musel, třeba v sebeobraně, řekl bys to!" V zanícení pochoduju po titěrné samotce třemi kroky sem a třemi zase tam.

Podplukovník Šíma kývá smutně hlavou. "Jo... díky za účast, Deny... To všechno mi ale nepomůže, komplot byl příliš dobře připravený, nemám šanci..."

"Blbost, Miloši!! Za pár dní jsi venku!! To ti slibuju!"

"Nezbláznila ses...?"

"Ne. Dnes navštívím prokurátora a zaplatím za tebe kauci."

Můj bývalý šéf na mě hledí nevěřičně. "Kde na to vezmeš?"

Rozhodím ruce a udělám dva kroky k zamřížovanému okénku. "Něco mi ještě zbylo."

"Ty chceš za mě platit?"

"Jasně! Když ne já, tak kdo??"

Miloš je jak se zdá dojatý a ani se nepokouší skrývat to. "Jsi jedinej přítel, co jsem kdy měl..."

"No jó!" Na dojáky teď nemám kdy. "Až tě odtud pustí, Miloši, zjistíme, kdo tu vraždu spáchal a necháme zašít jeho. Pak se vrátíš na post šéfa VIÚ. Všichni už na tebe čekají."

Zavrtí hlavou. "Cokoliv, jen ne to poslední. Nemám na tu funkci. A ani na ni mít nechci. Tušil jsem problémy, dorazily ke mně jistý hlášky před mým jmenováním. Varování, abych to tehdy nebral, jenže generál Ďuriš, než odešel, měl dost sil přesvědčit mě, že to vzít mám. Vlastně mě na post šéfa dotlačil."

"Jasně, ty bys býval radši zůstal na místě zástupce."

"Samosebou. Nakonec mě Ďuriš zvíklal. Zbytek dokonala má žena. Chápeš, vyšší plat, větší prestiž atd, atd."

Přejdu ke dveřím a zabuším na ně. "OK, Miloši, řekla jsem ti, co jsem chtěla, a teď pofrčím za Vinšem. Modli se, aby v tom nejel. Jo, abych nezapomněla: jak tu vaří? Řekla bych, že jsi zhubl."

"O jídle odmítám mluvit, je strašný!"

"Čtyřicetkrát do týdne boby? Zkusím s tím něco udělat. Kdo velí tvému bloku?"

"Nadpraporčík... Přichystal."

"OK, Miloši, čau, přijdu pro tebe, až tě propustí."

Opouštím celu a hned pak se nechám nasměřovat za příslušným velitelem bloku, jehož požádám o rozhovor na místě, kde nejsou videokamery. Žádostí je poněkud zneklidněný.

"Kapitán Milerová, ministerstvo obrany, prosím vás o spolupráci," spustím na něho. Celou věc dlouhosáhle okecávám, aby se pracovník vězeňské služby necítil uplácený, mluvím o nadstandardu na tři dni, kdy by měl podplukovník Šíma dostávat jídlo zakoupené v restauraci, plus jednou denně mobilní telefon, by se mohl spojit s rodinou. Pak vyplážnu pětadvacet táců na dřevo jen to bříkne s tím, že co zbyde, je na cigára pro perzonál.

Nadpraporčík Přichystal chvíli váhá a já mu znovu a znovu vysvětluju, že je Šíma obětí konspirace. Vymyslím si, že by ho mohl někdo chtít vězeňským jídlem otrávit, než bude propuštěn na kauci, což by mohlo mít nepříznivé důsledky pro celý blok, jemuž Přichystal velí. Ujišťuju ho, že se dostane do mého hlášení jako člověk, který našemu ministerstvu pomohl k odhalení skutečného pachatele lochkovské vraždy.

Nadpraporčík Přichystal Svatopluk nakonec kapituluje a pomoc mi přislíbí. Nemá asi jinou možnost, neboť jsem ve stavu, kdy bych přesvědčila i velkého Scipia, aby nechal plavat Kartágo a ostatně ho neničil.

Dopravní zácpa v centru mě pak poněkud zdrží, takže - klasika - sjednaný čas s doktorem Vinšem nestíhám. Omlouvám se telefonicky, ale ani tak nemám dobrý pocit, sama totiž nedochvilnost nesnáším. Doufám, že Vinš zase neuprhe, že na mě v kancelu počká, a doufejme, že bez hutmanskej palice, přestože je už jasné, že přídu něskoro.

Dopravní situace se bohužel nezlepšuje, a tak se na hodinky radši nedívám...

Doktor Vinš není u sebe sám. V jeho kanceláři postává nervózně se tvářící agresivní chlápek s figurou ranaře, je mu asi čtyřicet let. Na sobě nafouklou bundu, aby nebyly vidět obrysy bouchačky, které vidět tak jako tak jsou.

Vlétnu dovnitř stylem fúrie, týpka sjeďu studeným pohledem a napřáhnou pravici k Vinšovi. Je to decentní, uhlazený muž středních let, typický úředník, co nikdy nic neuspěchá, a napáchá díky tomu minimum chyb. Jako bezcharakter na první pohled nepůsobí, spíš naopak.

"Kde jste tak dlouho, člověče?!" houkne na mě agresivní týpek a vykulí oči, aby vypadal hrozivě.

Propíchnu ho pohledem. "Máte na tu bouchačku papíry?! Člověče?!" zeptám se v podobném stylu.

Instinktivně si přihladí bundu. "Nechtějte mě rozesmát."

"Smát se můžete," řeknu kysele. "Zatím. Ale humor vás brzo přejde, to si pište! - Mimochodem mám schůzku s panem prokurátorem, o vás nepadlo ani slovo. Ani nevím, kdo jste."

Doktor Vinš kontraverzi přeruší tím, že nás představí:

"Doktorka Milerová z ministerstva obrany - nadporučík Hakl z kriminální služby hlavního města Prahy. Vyšetřoval a zpracovával akci eS-eL."

"Ézl?! Jako osel?" kývnu hlavou směrem k policistovi.

Ten zlostí úplně zesíná.

"ES-eL, jako Slivenec - Lochkov," vysvětluje rychle Vinš.

"Mimochodem jsem kapitán Milerová," srazím po vojensku paty. Nadporučík Hakl... tak vy jste ten chlap co uvrtil mého kámoše do basy...?! To tedy gratuluju!"

"Díky," odsekne samolibě. "V base je a v base zůstane."

"Bude venku, než řeknete švec, nadporučíku!" skoro vykřiknu. "Pane doktore Vinši, prosím vás, abyste stanovil výši kauce."

"Nenene, nic takového!" zaprotestuje Hakl. "A nezdržujte nás takovými blbostmi! Máme důležitou práci! Táhle jsou dveře!"

"Tak běžte a zavřete je zvenčí!" vycením na něho zuby.

Vinšovi je celá situace očividně nepřijemná. Asi oba původně mysleli, že se nechám zastrašit, schlípnu ocas a zmiznu. "Propuštění na kauci musím především projednat s obhájcem obviněného," říká opatrně.

"O kauci nebyla řeč, doktore!" zvyšuje hlas Hakl.

"Teď o ní už řeč je!" nato já.

"Co to tu zkoušíte za figle, vy huso!" oboří se na mě Hakl, mezitím co druhý muž vytáčí číslo na Milošova obhájce.

"Pomalů s nadávkami, kovboji," říkám. "Jestli mi chcete nahnat strach, máte smůlu."

"Mohla byste mít problémy, dámo, jestli nezměníte tón." Opět zakouří očima. Vypadá při tom jak zloduch z němeého filmu.

Změřím si ho pohledem. "Vážně? Jaké potíže například? Chcete mi vyhrožovat? Před prokurátorem? Tak do toho, kovboji! Ale něco vám povím: musíte tasit hodně rychle. Když budete pomalý, máte smůlu, takže si to dobře rozmyslete. Mimochodem, vaši konspirační kumpáni vám asi neřekli, koho jste poslal do krimu. Podplukovník Šíma není jenom tak nějaký vojáček."

Oslovený se sklíbí. "Pokud vím, dělal šéfa analytiků ve vojenské kartografii."

"Máte neúplné informace, nadporučíku. Něco vám z důvodů utajení zamlčeli. Kartografie je krytá instituce jménem VIÚ - ústavu pro získávání a vyhodnocování informací, spadajícího pod vojenskou rozvědku. Uvrtali vás do průšvihů a teď jste v bedně, my z obrany si tohle nedáme líbit, vzal jste si větší sousto, než zvládnete sníst."

Hakl s pootevřenými ústy pohlédne na Vinše, který právě dotelefonoval.

Pan prokurátor rozhodí bezradně ruce. "Do jisté míry... je to tak... ano, doktorka Milerová říká pravdu."

Hakl udělá několik nervózních kroků po kanceláři. "Hergotsakra...!! Ale... mně bylo už tehdy divný... že tam rojí tolik vojenských civilů...!"

"Dobrý postřeh, měl jste se ale zeptat dřív." Otáčím se na ustaraného Vinše s otázkou: "Jak vysoká bude kauce, doktore?"

Krčí rameny a pokyvuje hlavou. "Za současného stavu, musím oficiálně předpokládat i Šímovu vinu, promiňte, takže nelze nasadit nízkou částku, paní doktorko, je mi líto, jde o vraždu. Jeden milion. Níž jít nemohu."

"OK, takže milion. Dodám vám ho dnes odpoledne."

"Potřebuju víc času k vyřízení formalit. Zítra v osm ráno. Vyhovuje?"

"Vyhovuje, doktore, děkuji vám. Zítra v osm jsem tu jako na koni."

Hakl se na mě podezíravě podívá. "Co dalšího máte v plánu?!"

"To záleží na vás. Já navrhuju vzájemně spolupracovat. Ve druhém pádě začnu s tím, že se obrátím na svého člověka a večer budete v televizních zprávách s tím, že jste za úplatu zmanipuloval vraždu a přišel ji nevinnému. Další postup si ještě promyslím."

"Tohle vám neodvysílají."

"Že ne, nadporučíku? Chcete se vsadit? Víte, má kamarádka Jankovská z televize *Zora*, nebo *Hruža*, jak já říkám, mi něco dluží. Pokud se nedomluvíme... je mi líto."

Hakl zrudne jako rak. "Nemůžu za to!" přeruší mě hlasitým šeptem. "Já osobně jsem... Vyhrožovali mi, no! Když nesmetu lochkovskou vraždu rychle ze stolu! Pochopte! Přinutili mě! Víte přece, jak to u policie chodí! Nemůžete říct ne!"

"Zajímavé," ozývá se od stolu doktor Vinš. "Tohle bych správně neměl vůbec slyšet. Takže budu dělat, že jsem to neslyšel."

"Přinutili vás... mhm.. a jak?" zeptám se.

"Že když budu vyslyšet svědky v místě bydliště podplukovníka Šímy a autobusáky, co jezdí do Lochkova, že budu mít profesní potíže. Doslova: *jestli to tu chcete ve zdraví dosloužit do penze, tak to během dne uzavřete, jak to stojí a leží.*"

"Jo..." kývnu hlavou. "Takže prachy jste nevzal."

"Já?! Prachy?! Ani kačku!"

"OK. A teď ještě jméno toho, kdo to po vás chtěl."

Moc se mu do odhalení příslušné osoby nechce. "Můj šéf..." vypraví ze sebe nakonec.

"Jméno."

"Major Suk..."

"Ten nemá moc dobrou pověst," vmísí se do konverzace doktor Vinš.

"Otázkou je, co teď s tím," říká nejistě nadporučík Hakl, udělá čelem vzad, dva kroky, čelem vzad a dva kroky zpět. Jeho dřívější suverenita je ta tam.

Dám si ruce v bok a s vítězným výrazem navrhuju: "Nejdřív musí být Šíma venku z basy. Pak by vám tady pan doktor Vinš mohl vrátit spis akce SL kvůli nějaké maličkosti, nepřesnosti, vždycky se něco najde. Něco nečitelného, špatné datum... cokoliv. Tím budete před majorem Sukem z obliga a my získáme čas na vyšetřování. No a pak se jako by náhodou v případě objeví nové skutečnosti, která vám dodám já. Výpovědi svědků atd. atd. Pokud bude o těchto skutečnostech majora Suka informovat tady doktor Vinš, na základě, dejme tomu... fiktivních anonymních telefonátů, jste z toho zase venku. Prostě případ budete muset otevřít a fakta do něho zahrnout. Tak bude podplukovník Šíma definitivně zbaven obvinění."

"Jste si tak jistá, že on tu vraždu nespáchal?" zeptá se Hakl.

"Nespáchal ji, vím to. Na tisíc procent."

"A... chcete to sama vyšetřit??"

"Co jiného mi zbývá? Poznatky vám pak naservíruju jako na talíři."

"Takže ve zprávách nic nebude??"

"Ne, absolutně nic, nadporučíku, zapomeňte na to." Ztišuju hlas. "Heleďte... mně nejde o prachy, ani o slávu. Chci jen dostat svého šéfa a kámoše z lochu. Protože je nevinný. Toť vše. Skutečného pachatele, až ho najdu, si budete muset zatknout sám."

Haklovi se po ujištění, že se neuvidí v televizi jako polda-úplatkář očividně ulevilo. "No... já sice nejsem takový optimista jako vy, kapitáne, nevěřím, že to půjde tak snadno, jak říkáte, ale... jinak se mi váš návrh líbí."

S ulehčením opouštím prokurátorovu kancelář. Teď musím zajet do banky vyplundrovat konto.

"Doktore, kdo proboha je ta ženská?!!!" zaslechnu Hakla mezi dveřmi.

Odpoledne, to už mám peníze dávno doma, se jen tak z pilnosti pouštím do Lochkova, abych si prohlédla místo činu. Člověk si pak udělá lepší obrázek, než jen z vyprávění.

Dostat se na místo činu není snadné a ani příjemné. Za prvé okruh: ten sice není ucpaný až od Kačerova, ale u sjezdu k nádraží Krč už vidím houfy brzdových světel, značící konec fronty. Nebo lépe řečeno její začátek. Stačím díkybohu z okruhu sjet a už to mydlím k Vltavě Podzámčím.

U Bránického divadla naštěstí auta nejsou. Na Modřanské ale jo. Tož tedy rovně k pivovaru, otočka a pak konečně na most.

Myšárna na Barrandovskou je kupodivu volná a taktéž celá výpadovka.

Za Smaragdovou odbočím ve směru na Slivenec. Ulice K Holyni je příšerná roleta, tradičně rozflákaná, samý výmol a díra, takže jet tu musím krokem.

U kostela vlevo, přes Frančíkovu, za ní doprava, na jedinou odbočku před Lochkovem. Tam, kde se odehrála vražda z případu eS-eL. Tady zastavím, vylezu ven a rozhlédnu se. V dálce je vidět nějaký lom, jinak pusto a prázdné, ani noha, ani auto... Tady se beze svědků mohlo odehrát cokoli. Na hlavní ve směru Lochkov a Radotín sice tu a tam se zanedbatelnou frekvencí vůz přejede, ale že by někdo z nich něco tady za bukem zahlédl, skoro vylučuju. Také i proto, že odbočka k lomu je po obou stranách vozovky zakrytá protihlukovou dřevěnou stěnou.

Projdu se tu, udělám pár fotek z různých stran a pak nasednu zpět do auta. Pomalu začíná být šero.

Ve Slivenci se na mě přilepí tmavomodrý ford, který vyjel z ulice K Holyni. Následuje mě celou Ke Smíchovu a pak i dolů po Barrandovské.

Zpomalím a počkám, zda nepřejede doleva a nezmizí v dáli. Nepřejede. Sedí mi těsně za zadkem.

Nesnáším, když do mě zezadu někdo strká, a tak u Teras hodím blinkr vpravo. Za odbočkou smýknu autem vlevo a už stojím na červené směrem k mostu.

Ale...?! Ford je pořád za mnou, takže mě sleduje. A ani to neskrývá, čili... otevřený konflikt. OK, tak jo, já jsem pro každou špatnost.

Zařadím zpátečku, myška kolem fordu a než se jeho řidič vzpamatuje, řítím se kolem Teras a Business Clubu nahoru k ateliérům. Nesnažím se pronásledovateli ujet, spíš naopak.

Od ateliérů spadnu po Barrandovské dolů až bývalému lihovaru. Dál přes zákaz vjezdu vlevo a po kolejích na Zlíchov. V Hlubočepích, těsně před železničním přejezdem, odbočím vpravo směrem do Prokopáku. Na zákaz vjezdu zastavím. Odklušu pár desítek metrů po úzké cestě až k jezírku. Tady na svého pronásledovatele počkám. Tasím berettu, natáhnou palcem její kohout a zamířím na cestu.

Chlap z fordu terén očividně nezná. Minul by mě a došel až do Prokopského údolí.

Písknu na něho a pak ještě zavolám. "Heeeej!"

Otočí se. Je velký a silný, fyzicky na něho očividně nemám.

Stojím bokem k němu ve vzdálenosti sotva deseti metrů, mířím mu na nohy. Jsem si jistá, že na něho vidím líp než on vidí na mě. Ven odtud nemohu, jít dál se moc nedá, za mnou je les, vedle mě jezírko. Jsem v pasti dobrovolně, lákám útočníka na sebe, musí se to celé vyřešit teď a tady. Pravděpodobně to po dobrém nepůjde. Co naplat, tak si holt zastřílíme. - Napadá mě Hakl. Ano, ten by moh za celou věc stát.

Chlap z fordu stojí pořád na místě. Ticho a napětí. Skoro jak v pravé poledne, nebýt to šero.

Náhle zvedne zbraň a zbrkle na mě vystřelí. Vedle; kulka mi hvízde kolem hlavy, aby se rozplácla o skály, lemující jezírko. Moc dobrou mušku teda nemá. Smůla, já jo, chodím pravidelně trénovat. Samosebou s ostrými, suším jen výjimečně.

Střelím ho do pravého stehna. Zařve a padá k zemi. Jdu pomalu k němu. Mířím na jeho hlavu.

Chce zvednout zbraň.

"Na to zapomeň a rychle!" houknu.

Se zaklením odkládá revolver stranou. Je to levná jihoamerická šunka, úzká dřevěná pažba, špatná povrchová úprava, nejspíš .357 magnum, hlaveň dva a půl palce. "Divíš se, žes mě s tímhle netrefil?? Já teda ne. Jak si můžeš koupit takovýhle krám?!" Usedám vedle něho na zem. Kroutí se bolestí a huhlá něco o hajzlu.

Usmívám se. "Heleď, frájo, nepyskuj, mohla jsem tě odstřelit, víš to? Na pětadvacet metrů udělám s devítkou v pohodě čtyry sta."

Zahučí něco nesrozumitelného.

"Poslyš, třeba tě eště oddělám. Nechám tě tu mrtvýho. První možnost. Druhá, zavolám poldy a máš na krku pokus o vraždu. A třetí, dohodneme se."

"Ssss...!"

"No tak, nesyč a uvažuj!" Se sladkým úsměvem mu přiložím hlaveň na spánek.

"Jsi přece sama fízl..." vypraví ze sebe s přimhouřenýma očima.

"Kravina, jsem voják. - Podívej, řekneš mi, kdo tě najal a já tě nezabiju, a ani neudám. Jsem hodná holka. V podstatě mi na tobě vůbec nesejde. Vystřelils po mně, ale to já nějak skousnu. Neberu si to. Nejsm nasraná."

Snaží se nedávat najevo strach, který určitě má. Těžce dýchá. A zřejmě i přemýšlí. Pak neznatelně přikývne. "Jo... ptej se..."

"Byl to Hakl?" zeptám se.

Zavrtí hlavou.

"Víš?"

"Byl to Suk... vydírá mě... má mě v hrsti kvůli... drogám... jsem bejvalej polda..."

"Áha... tak teda Suk... fajn, víc vědět nemusím." Beru jeho bouchačku do kapesníku. "Nechám ji ležet za předním kolem tvýho auta. Pro jistotu. Až se tam dostracháš, najdeš ji."

"Dobře... jáú!" zahučí a hýkne potom bolestí.

Rychlým krokem opouštím lom a za okamžik i malebné Hlubočepy. Jen co se dostanu přes Barrandák, uvíznou v koloně aut. Okruh je zarvaný až hrůza. Pech, že jsem nestihla spadnout na Modřanskou, takže se budu muset courat až k nádraží Krč. Když už člověk unikne všemu, tak

tomuhle nikdy...

Následující den je u Vinše i nadporučík Hakl. Tentokrát se tváří poněkud méně zuřivě než posledně. O to víc je neklidný. Řekla bych, že ho práce u policie částečně připravila o nervy. V momentě, kdy na mě kývne, všimnu si, jak mu v pravém oku zacuká. Tik jako prase.

S bouchnutím položím prokurátorovi na stůl kufřík s kaucí. "Je to nachlup jeden milion korun. V malých neoznačených bankovkách."

Zděšené pohledy obou přítomných.

"Váš šéf," ukážu prstem na Hakla, jako by to on zavínil, "na mě včera poslal pistolníka."

"Cože??" Hakl nasadí defenzivní výraz. "Já ale Sukovi o vás nic neřekl. Čestný slovo."

"Doneslo se mu to," mává rezignovaně rukama Vinš. "Řada lidí ví, že podplukovník Šíma půjde ven na kauci a kdo se v tom angažuje. Taková věc se rychle rozkřikne. Nejde to utajit."

"Došlo včera k... něčemu?" zeptá se Hakl opatrně.

"K přestřelce, nadporučíku. V Prokopáku."

"Byl... někdo zasažen?"

"Já ne," odpovím hrdě. "Ten druhý jo. Měl voko jak z kašparovy krávy, minul mě z deseti metrů. Koupil kulku do nohy. Nechala jsem ho plavat poté, co promluvil. Poslal ho major Suk, prý ho vydírá."

"Sakra!" Hakl na mě pohlédne se strachem v očích. "Koukám, že vás to ani moc nerozhodilo."

"Hehe," odpovím s úšklebkem.

Začne maširovat po kanclu sem a tam. Občas si pročísne vlasy. "To je prekérní situace."

"Nenechte se zneklidnit, pánové," ležérně nato já. "Budem postupovat podle plánu. Až něco v případě něco zjistím, pane prokurátore, hned vám dám vědět."

"Dobře," přikyvuje Vinš spokojeně. "Čím dřív to bude, tím líp. Abych nezapomněl, pan Šíma bude propuštěn dnes přesně v poledne."

Čekáme já, Šíмова manželka a obě dětičky před vazební věznicí až padne hodina H. Když se Šíma konečně objeví, zůstávám v pozadí, aby se s ním nejdřív přivítala jeho rodina, která se ještě nezapamatovala ze šoku, že mají tatínka v kriminále.

Pak tedy přicházím na řadu já. Podá mi se svěřepým výrazem tváře pravici a dí, že mi to do smrti nezapomene. "OK, Miloši, nech to být, musela jsem tě dostat ven tak jako tak, to tvý ty sůvo, mi už moc chybělo."

Opět svého šéfa přenechávám rodince. Ještě předtím se s ním domlouvám na další den. Musíme začít hledat skutečného pachatele, protože kauce sama o sobě případ nevyřeší. A neudělá to za nás ani nikdo jiný.

Na druhý den se se Šímou u jeho domu scházíme. Jeho včerejší dobrá nálada je ta tam. Tváří se zasmušile a už vůbec nevěří, že se nám povede obvinění proti němu vyvrátit. Nabádám ho k optimismu; zdůrazňuji, že depresi, co má, musíme vyléčit prací.

Můj přítel souhlasí a začíná mi vyprávět, jak se celý incident s lochkovskou vraždou odehrál.

Asi před měsícem se k němu dostala informace, že kdosi nabízí k prodeji materiály československé lékařské jednotky, která se v padesátých letech účastnila korejské války. Materiály měl shromáždit sám spisovatel Ludvík Souček, angažovaný v této misi jako zpravodaj, ale také coby zubař působící ve vojenské nemocnici ve Střešovicích. Bezpochyby vysoce zajímavá věc pro jakoukoli zpravodajskou službu. Mezi podplukovníkem Šímou a prodejcem, jímž byl jistý dvakrát trestaný podnikatel jménem Lubinský, jinak muž s pochybnou komunistickou minulostí, proběhlo

několik telefonátů, v nichž se nakonec shodli na ceně, která se zdála oběma stranám přijatelná. Výměna příslušného souboru .pdf za peníze se měla uskutečnit na málo používané silnici mezi obcemi Slivenec a Lochkov právě v inkriminovaný pátek v půl druhé po poledni.

Podplukovník Šíma, tehdy zbrusu nový šéf VIÚ, se do celé akce pustil na vlastní pěst, aniž by informoval kohokoli z ministerstva. Obával se totiž případné blamáže.

Aby měl jistotu, že ho nikdo nesleduje, rozhodl se jet na místo určení MHD a nebrat si sebou mobilní telefon. Prodejce měl ještě dvě podmínky; setkat se mezi čtyřma očima a beze zbraní.

Šíma tedy odjel autobusem na Barrandov, kde přestoupil na linku 247 do Lochkova. Z autobusu vystoupil v zastávce Za chalupami, z níž se vydal pěšky nahoru k obci Slivenec. Když našel příslušnou komunikaci, nemohl uvěřit svým očím; stála tu dvě auta, z nichž jedno bylo jeho audi. Ve druhém voze, v černém BMW, seděl na sedačce řidiče muž s prostřelenou hlavou. Šíma zpanikařil. Rozběhl se zpět do Lochkova telefonovat. V ten moment ještě netušil, že mrtvý muž byl zabit jeho zbraní, kterou mu po odchodu z domova ukradli z domácího trezoru.

Když se vrátil zpět na místo činu, byly zde již policejní složky. Po nálezů pistole a její identifikaci byl ihned zatčen.

Lubinského bavorák někdo zbrkle prohledával, včetně kufry, na sedadlech se povalovala hubební cédé a další předměty jako papíry, vytažené z přihrádek vozu a dokonce i z popelníku. Zbytek prý už znám; Šíma byl zbaven funkce, degradován a odeslán s eskortou do vazební věznice v Ruzyni.

Posléze začínáme konečně něco dělat, když obcházíme okolní domy v blízkosti bydliště podplukovníka Šímy, jejichž nájemníků se ptáme, zda si v inkriminovaný den něčeho neobvyklého nepovšimli. Problém je v tom, že mezitím už proběhlo pár dní a na minulý pátek si lidé vzpomínají jen mlhavě, pokud vůbec.

Štěstí máme až u jisté paní, říkejme jí babička Hrázká, která každý pátek po poledni vyhlíží své příbuzné. Ta si vzpomněla, že v udaný den viděla na stanici autobusu naproti domu pána v tmavém obleku s deštníkem v ruce. Tím byl podplukovník Šíma. Vnučka paní Hrázké zas zahlédla další důležitou věc. Když se na ulici konečně objevil automobil příbuzných, podívala se na nástěnné hodiny; ukazovaly půl jedné. V ten samý moment si všimla, jak od protějšího domu odjíždí tmavý vůz, který tam často stává - černé audi podplukovníka Šímy!

Necháme si prohlášení paní Hrázké a její vnučky podepsat s upozorněním, že za nimi velmi pravděpodobně přijde ještě policie.

Jsem díky předešlým svědectvím velmi optimistická, jenže můj kolega ne, myslí si, a možná má i pravdu, že výpověď Hrázkých nebude na jeho očištění stačit. Kývám hlavou a říkám "hm, hm, fakt, musíme hledat dál."

Jako další krok vyhledáme řidiče busů, kteří v inkriminovaný den přepravovali cestující na lince 247. Jeden z nich, nějaký Brázda, si vzpomněl, že vezl do Lochkova cestujícího ve společenských šatech, což mu bylo dost divné, ale kdy a kde vystoupil, neměl tušení. Při otázce, zda ten den nespatriil podezřele vypadající černé audi, si málem poklepal na čelo. "Víte vy vůbec, lidi, kolik mě za jedinou hodinu mine aut?!" Pak se zamyslel: "Jo... ten den bylo děsný vedro a nahoře na světlech, na křižovatce k ateliérům, došlo kolem poledne k nehodě, dva osobáky namaděru. Byl pátek, dělaly se tu fronty až do tří hodin odpoledne. Lidi, co to tu znaj, aby se v autech neuvařili, jeli radši vlevo kolem Teras. - Jestli vám to nějak pomůže..."

Pomohlo. Ne však hned.

Zjistili jsme tedy, že vrah, co na místo činu přivezl audi podplukovníka Šímy, aby stihl, co měl zalubem, nejspíš na prvních světlech odbočil vlevo k Terasám, ve snaze objet dopravní zácpu.

Šíma po mém výkladu krčí rameny. "To je všecko hezký, ale co to dokazuje, že vrah jel nahoru jinudy?"

Teď krčím rameny prozvěnu já. "Asi nic. Musel sebou mrskat, aby byl na místě činu dřív než tvůj autobus. Třeba se ve spěchu dopustil nějaké chyby."

"Jaké chyby po těch dnech? Všechny stopy budou dávno pryč!"

"Možná... Víš ty co, Miloši? Projedeme si jeho trasu. Nedávno jsem tu byla, když mě sledoval ten trouba s fordem."

"Ten, cos ho postřelila?"

"Jo."

Střihnem to do Lochkova, přes Horní cestu dýchací, jak já této stanici říkám, kolem ateliérů a přes Faru. Tedy nikoliv přes pěší zónu, nýbrž kolem sliveneckého kostela, abych to řekla přesně. Na konečné busu 247 se otáčíme, jedeme zpátky a celé to absolvujeme ještě jednou. Já pak zaparkuju v kopci, na místě, kde bývala odbočka do areálů Teras, kde čučíce do mříží přemýšlíme, co dalšího podniknout. Moc toho už nezbývá.

"Někdo si zkopiroval klíče od tvého vozu a od trezoru, počítám, že se tak stalo ve VIÚ. Měl bys dát klíče do laborcky, třeba na nich zbyla nějaká hmota."

"Klíče si mohli ofotit, to se taky dělá. A i kdyby se na nich našlo kilo plastelíny, nedokážu, že jsem ji tam nenaplácal sám. Není to prostě přímý důkaz v můj prospěch."

Má pravdu. "Hm, ale do laborcky bys je přesto měl dát. Neměli bychom vynechat žádnou maličkost. Třeba nám to pár bodů přinese."

"OK, zítra je dám na rozbor. Nebo to radši udělej ty. Víš, že mě degradovali. Je to beztak všechno pro kočku, ale budiž... Už jsem se se vším smířil; půjdu před soud... a na léta do basy za něco, co jsem neudělal..."

"Ještě tě neodsoudili, Miloši," chlácholím ho.

"Jo... ještě ne." Můj bývalý šéf má už zase depku. Těžko mu to vyčítat, nezaviděná situace.

"Jenže mě nakonec odsoudí. To, co máme, nestojí za zlámanou grešli."

"Já bych to tak černě neviděla, i když... chtělo by to nějaký nápad."

"Ty jsi přece expert na nápady," zdůrazňuje Miloš bezradně. "Tebe pokaždý osvítlí duch svatý."

"Ten má dneska dovolenou. Nenapadá mě vůbec nic. Chtělo by to výpomoc. Sherlocka Holmese. Anebo Fletcherovou, tu by určitě něco napadlo."

Miloš příkvyuje. "Jo, Deny... ono to v knížkách a před kamerou jde vždycky strašně snadno..."

Povyskočím tak, že se málem uhodím do hlavy o střechu vozu. "Teď's na to kápl, Miloši!! Před kamerou!! To je ono!! Poběž, dělej!! Rychle!!"

"Co blbneš...?"

"...sůvo, zapomněls říct."

Opouštím vůz a zdrhám po Barrandovské do kopce až k Business klubu. U jeho ozdobných vrat se zastavím a ukážu na bezpečnostní kameru. "Koukej, Miloši! Jestli vrah frčel ve tvém audi tudyma, musel ho tenhle krám nahrát!"

Můj parťák si dává ruce vbok. "A jo...! To tedy musel!" Dívá se mi upřeně do očí. "Jak sis na tu kameru vzpomněla, Deny??"

"Sama nevím. Prostě mi najednou vyvstala před očima."

"Drahá sůvo... dovol, abych ti řekl, že jsi geniální..."

"Nepřeháněj," stisknu tlačítko zvonku.

Vetřeme se do luxusního klubu, kde se momentálně vyskytuje jen nepočtená ochranka. Po předložení ministerského průkazu a pověření nám dovolí nahlédnout do záznamů bezpečností kamer.

Čtyřnásobnou rychlostí prohlížíme záznam videorekordéru z minulého pátku. Začínáme časem 12:00. Frekvence projíždějících vozů je očividně vyšší nežli teď, samosebou díky konci pracovního týdne a díky frontám.

V čase 13:06 zapáchne Miloš prst do screenu počítačového monitoru. "Mý auto..." zašeptá. "Vidíš ho...?"

Pohlédnu na něho. Je dočista bledý. "To je... přece mý auto...!" říká nepřítomně.

Stopnu záznam a vrátím ho. Pak ho odkrojuju. Nejenom že zřetelně uvidíme espézetku audiny, ale díky otevřenému okénku i muže za volantem. Je mu něco přes padesát, vypadá zdatně, na hlavě má pleš, pod nosem knír. Ve voze sedí sám. Ze záznamu evidentně vyplývá, že audi podplukovníka

Šímy na místo činu vezl někdo jiný nežli on. Totiž skutečný pachatel.

Necháme si ze záznamu pořídit kopii a kvůli jeho autenticitě podepsat prohlášení od ochranky klubu.

Venku začneme radostně poskakovat a juchat jako malé děti. Miloš mě popadne kolem pasu a společně pak roztáčíme polku směrem dolů k mému vozu, stojícímu u vjezdu k Terasám. Zpíváme při tom nějaký neurčitý lidový nápěv z dílny krojovaných šroubovačů žárovek. Naše radost nezná mezí!

Další den napochoduju i s Milošem do kanclu prokurátora dr. Vinše. Pár minut po nás dorazí i udýchaný nadporučík Hakl. Na moje radostné "máme to!" odpovídá nejistým "vázně?".

Vybalíme na stůl fotokopie výpovědí svědků se zvětšeninami screenshotů z videa. Příslušný záznam bezpečností kamery mám jednak celý na dvd, jednak sestříhaný v notebooku.

Když Hakl v řidiči audi pozná svého šéfa majora Suka, skoro to s ním flákne o zem. Koneckonců, ani mě by ve snu nenapadlo, že pachatelem lochkovské vraždy bude právě on.

"Panebože... panebože...! Zrovna tohle se stane na našem oddělení...!" hořekuje nadporučík, když skrývá svou tvář v dlaních. "To je tragedie...!"

"Jak jste k tomu záznamu přišli?" zeptá se nás pak. Jeho oči jsou zarudlé, asi toho v posledních dnech moc nenaspal.

I doktor Vinš čeká netrpělivě na odpověď.

"Jeli jsme po stopách pachatele," vysvětluju. "On totiž spěchal a musel změnit trasu. Chyba. Kdyby to neudělal, nedostali bychom ho."

"Dobrá práce, doktorko Milerová," kývá hlavou doktor Vinš.

"Kapitán Milerová," opravím ho.

"Tak či tak... vytáhli jste se. Nadporučík Hakl všechny vaše materiály prověří a potom... pošleme jednotku rychlého zásahu zatknout majora Suka." Vinš se obrací na Miloše. "Vy, podplukovníku, jste pro prokuraturu jako možný pachatel od tohoto momentu ze hry. Dlužíme vám pochopitelně omluvu, hlavně tady nadporučík, věc dostanete ode mě samosebou písemně a nic nebrání tomu, abyste se vrátil zpět do úřadu. To si ale budete muset vyřídit s vaším ministerstvem."

"Já se vám, podplukovníku, omluvím hned teď," říká zkroušeně Hakl. "Mrzí mě to, nechal jsem se donutit ke svinstvu a způsobil vám těžký osobní i..."

"Nechte to být, nadporučíku," přerušuje ho můj šéf bez jakékoli stopy hněvu. "Nic vám nevyčítám, neměl jste zřejmě moc na výběr, pokud vím."

"To ne. - Víte co? Rád bych vás všechny pozval na skleničku a na oběd."

"Já jsem pro," odpovídám jako první.

"Proč ne?" přidává se Miloš.

Vinš zvedá ruce v defenzivním gestu. "Mě budete muset omluvit, panstvo, musím ještě k soudu."

"Jsem opravdu zvědavý, jestli major Suk stihl odnést ony materiály k prodeji, když už zabil muže, co je měl mít u sebe. Doufám, že nám to poví," přemítá můj šéf.

"Zkontrolovali jste cédečka, co se válely ve voze zavražděného?" zeptám se Hakla.

"Zatím ne," vrtí hlavou. "Jak víte, případ jsem tehdy ihned uzavřel. Auto zavražděného odvezli do našeho skladu spolu se všemi věcmi mrtvého. Teprve až bude Suk zatčen, vydám příkaz k podrobné prohlídce všeho co máme."

"Otázkou zůstává," přispívá do diskuze Vinš, "zda nějaké neznámé spisy z korejské války vůbec existují. Osobně na to moc nevěřím, o této kauze se toho už namluvilo hodně a dosud šlo, pokud vím, jen o samé spekulace, včetně důvodů, proč tehdy zmizel onen poslední Součkův rukopis. Nikdo nikdy neprokázal, zda v něm nějaká fakta z korejské mise skutečně byla. A co se akce Es-eL týče, věřím, že při ní šlo jen a jen o odstranění tady pana podplukovníka Šímy. Respektive, aby Vojenský informační úřad vedl někdo, kdo vyhovuje jistým mocenským kruhům. Ať už se za tímto pojmem skrývá kdokoli."

Major Suk je zatčen už za dva dny po naší schůzce. V jeho bankovní schránce policie objeví černé fondy ve výši několika milionů korun, další statisíce v eurech, šperky neznámého původu, zřejmě pašované z orientu, a složky s kompromitujícími materiály na několik desítek osob z různých částí společenského spektra. Mezi zabavenými předměty nejsou bohužel žádné lékařské deníky z korejské války a sám Suk, který všechnu vinu včetně lochkovské vraždy popírá, tvrdí, že materiály o lékařských pokusech z dob korejského konfliktu nemá a nikdy ani neměl. Rovněž mu není nic známo o profesní likvidaci podplukovníka Šímy, ani o osobách, které by na tomto měly mít zájem. Poté, co jsou mu předloženy fotografie, na nichž řídí Šímovo auto, odmítá jakoukoli další výpověď. Nepohne s ním ani nález jeho genetických stop na Šimově zbrani, v jeho bytě a ve voze.

Při vyšetřování policie pracuje s jedinou variantou: Suk zorganizoval akci eS-eL kvůli odstranění Šímy z postu ředitele VIÚ na něčí příkaz, za finanční odměnu, případně k tomu byl donucen vydíráním.

Dokumenty z korejské války nikdy neexistovaly; tato záminka sloužila pouze k vylákání oběti spiknutí na místo činu.

Skutečná úloha kontroverzního podnikatele Lubinského v celém případě zůstává nevyjasněná. Jeho vraždou zlikvidoval pachatel dvě mouchy jednou ranou; dostal Šímu do vězení a zbavil se nebezpečného komplice.

Podplukovník Šíma se na místo ředitele VIÚ odmítne vrátit. Ministerstvo obrany, aby chaos kolem této zpravodajské instituce normalizovalo, povolává ke spokojenosti většiny zaměstnanců do funkce generála Tilmana, který zde v minulosti několik let působil.

3. Lilith

Jdu takhle navečer domů a ejhle, v našich oknech se svítí! Hurá, nebudu tedy na noc sama.

Když odemknu dveře od bytu, kufr na kolečkách. O kus dál lodička, pak otevřená cestovní taška. Za ní kabátek s druhou lodičkou. Vše pěkně entropicky rozhozeno.

Otevřu dveře do ložnice. Na posteli sedí moje budoucí žena, diplomatka Maja Becal, je bosa, na sobě má elegantní značkový kostým fialové barvy a vypadá jako brutální Nikita, co právě prolezla zazděným okénkem na pánských záchodcích.

"Hi, Walküre..." vypraví ze sebe těžce. Je pohublá, opálená víc než jindy, kruhy pod očima, šrámy na předloktí, vypadá ztrhaně.

"Hallo, Schatz, wie geht es dir, wie siehst'n du aus, ist mittlerweile was passiert??" vyzvídám.

"Frag' besser ned... alles verkorkst..."

"Was alles?? Du hast neulich 'ne Durchschulung erwähnt."

"Eben... drum geht's ja auch... Machst du mal 'ne Mizwa...?" odbočí nečekaně; tohle slovo my dvě používáme ve smyslu služby, dobrého skutku, nikoliv povinnosti.

Majin pohled, značící prohru, se mi ani trochu nelíbí. "Klar, warum fragste du?" odpovídám.

"Nur so... Bin gerade angekommen, es war sehr anstrengend, brauche dringend 'nen riesen Kaffee..."

"Guad. Was soitat's sei?? Mechatsd lieba Jacobs Krönung oda lei die Familientraditon von Dadák?"

I přes napjatou atmosféru se zoufale rozesměje. "Du kriegst mich jedesmal mit dein' blöden Sprüchen... - Den ersten, wenn ich bitten darf..."

"Sofort, gnädige Frau." Jako ochota sama odbíhám do kuchyně.

Už za malou chvílku podávám přítelkyni velký, po okraj naplněný kafáč. "Bidschee."

"Danke..." Podívá se mi upřeně do očí. "Ach, du bayrisches Cowgirl..." zazní z jejích úst, "...ani nevíš, jak ráda tě vidím..." Věnuje mi ještě jeden znavený, přesto ale hřejivý úsměv. Zimomřivě svírá hrnek s kávou v obou dlaních.

"Povídej, co se děje?" ptám se nedočkavě.

"Proškolení, co mám za sebou, bylo vojenský. Zamini mě propůjčilo armádě. Jako nějakou věc. Musela jsem ve třech týdnech na poušti zvládnout všecko, nač maj normální vojclí rok. Poznat techniku, vyzkoušet zbraně. Věci, co přímo nesnáším."

"Učili vás střílet za roh?" rozesměju se.

"Du wirst dich wundern."

"Z krummlaufu?"

"Né, o tom jenom mluvili, myslím. První ukázali ten... Corner Shot."

"To složený?"

"Mhm. Pak taky pušku... nějaký MX, XM."

"XM 25."

"Snad. Naprogramovaný střely to má. Upřímně, je mi to úplně fuk, jak ta blbost funguje."

"Znám tuhle pušku jen z fotek."

"Bud' ráda, Valkýro. Já musela dokonce jezdit s obrněným pásovcem... Nemám zdání, jak se to tu správně řekne..." omlouvá se po spatření lehkého úsměvu na mých rtech.

"Pásovým nebo obrněným transportérem."

"A jo, dobře, dík. - Umiš si mě v tom krámu představit? Víš, jak jsem technický antitalent."

"Jaký ne jak."

"Jaký - hm - promiň, plete se mi to, úplně mi vypadla čeština."

"A k čemu to všechno? Vždyť jsi diplomat!"

"Dovol, abych se zasmála! Chceš znát pravdu? Tak ti ji dnes povím. Nikdy v minulosti mně nic pořádně nesvěřili! Jo, byla jsem diplomatkou, ale o ničem nemohla rozhodnout. To vždycky dělali jiní. Já jen seděla u stolu. Přinejlepším mě nechali nahrát jednání propiskou, když se to nesmělo.

Tohle může i hloupá husa! Dnes už jsem pochopila, že nikdy neměli v plánu k něčemu mě... pustit. Bylo to jen má... ta... iluze. Já v UN?! Was für ein Quatsch!!"

"To mě upřímně řečeno překvapuje. Zrovna jako tvý vojenský školení. K čemu to vlastně bylo? Základní službu máš přece dávno za sebou."

"He, 'ne gute Frage! Hned po výcviku mi gratulovali, že mě povyšují na rasal, to je nízké šarže, abys nemyslela, že rav-samal bůhvíco, jen lepčí seržant, a zařazují do ochranky ministerského předsedy."

"Heiliger Strohsack...! Fakt v ní budeš dělat??"

"Den Teufel werd ich tun!!!" vykřikne Maja a v očích se jí zalesknou slzy. "Promiň... mám nervy v kélú."

"V kýblu."

Mávne rukou. "Tam taky... Dali mě do čtyřčlený čety, kterou vždycky někam poslali. V daný čas jsme vylezli z vozu, každý z nás prošel po straně ulice sto metrů pryč, detektorem v mobilu zkontroloval zaparkovaná auta a vizuálně okna domů. Pak se vrátili do vozu a odjeli. Víc nic. Ministerskýho předsedu jsem ani nezhlídlá. Kdoví, jestli s tím vůbec něco měl."

"No to je tedy..."

"Degradace, vid'? Totální degradace mojí osoby! Po všem tom, čím otec přispěl vládě! Jeho podniky zásobují armádu! A já? Chtěli po mně nejen fakultu mezinárodních vztahů, k tomu plynně osm jazyků, ale i něco jako všeobecný vysokoškolský vzdělání! V každé zemi něco jiného! Víš, co bylo za dřinu?! Ruština, anglina, franština, italština, španělština... k tomu všechny nemožný pitomý technický nesmysle jako chemie! Vzpomínáš, jak jsem se tu s ní v Praze zápasila na VŠCHT? A s češtinou?! Jak těžce se učila? Nebýt tebe..."

"Jasně."

"A k čemu všechno to? Abych očumovala na auta, zda v nich nesedí terorista?!"

"Divný. Možná něco sledujou."

"Přesně! Sledovali jediný: ponížít mě."

"Mm. A důvod?"

"Abych byla svolná k čemukoliv."

"To bohužel dává smysl."

"Aby ne! Za čas se zeptali, jak se mi líbí nová práce. Vylítla jsem na ně zhurta a oni mi ukázali na mý papíry. Řekli: *Schnauze, du blöde Kuh! Du bist raus, wir trauen dir nicht mehr!* Memáš důvěru státu, protože tíhnu k cizí zemi, protože udržuju styky s netransparentním cizincem, totiž s tebou. Pak mi pojmenovali incidenty, co jsem tu v Česku měla. Všechno dopodrobně - zatčení na tom... česání vína..."

"Vínobraní."

"Jo. - Pobouření věřících v kostelu, jako bych já byla bezvěrec, a další, stálo tam: *po zavíracím času opilá vyvedena ze hřbitova*. To všechno ve spisu! Nedisciplinovaná, nespolehlivá, vlastenectví mám formální."

"Mhm... někdo z vašich si všechno pečlivě zapisoval, jak se zdá."

"Jo, a pak, poslouchej: *cizí státní příslušník na výsostném území*. - Gesetzwidrig. Tehdy, jak jsem tě vzala k nám do vily, pamatuješ? Pak jsme si spolu my dvě prvně zašly... vyšly."

"Pamatuju, jak by ne. A že jsi lesba, jim nevádí?"

"Lesba?!" Maja se hořce ušklíbne, její hnědé oči se zalesknou hněvem. "Vůbec se nesnížili zmínit to! Ani o tobě nemluvili. Řekli jen netransparentní cizinec, jako bys byla chlap!"

"Typický..."

"Abych dostala pointu. Milostivě prohlásili, že si mohu reputaci zlepšit a otevřít cestu k návratu do Diplomacie, tedy získat podporu."

"Vojenský tajný služby."

"Ovšem. Jejich slovo má obrovskou váhu. To není jako tady v Evropě. Tady je všechno jenom hra. U nás ne, u nás se střílí, jde o krk. Však víš."

"No jistě. A co máš podle nich udělat?" vyzvídám.

"Vzít si dědka," odvětí Maja suše.

"Jakýho??"

"Keine Ahnung, někdo z Únie. Finančník. Mám si ho vzít a... držet v... nad ním... ee... mm... držet ho unter Kontrolle."

"Fíha...!"

"To není všechno: pak přišli s dalším překvápko."

"Překvápkiem."

"Aha. Promiň, pletu se, jsem rozrušená. - Prohlásili, že mé manželství do dvou letech skončí a já se stanu velmi bohatou. Chápeš? Znělo to divně, jako: až dědek dostane... emm... mm... mein Gott!, jak se řekne jinak ten jedovatý krám... der... Hüttenrauch?!"

"Hüttrach. - Utrejch."

"Jo, to je to: dědek dostane utrejch a stanete se bohatou."

Vyfouknu hlasitě vzduch. "To vypadá zle."

"Je to zlý, Valkýro." Položí mi hlavu na rameno a já ji obejmu kolem pasu. "Cos jim řekla?"

"Že si to musím rozmyslet. To je v podstatě ne. - Ich werde keinen reichen Depp heiraten! Udělám pro vlast cokoli, ale ne úplně cokoli."

"Takže jim to poletíš oficiálně říct."

"Musím. Odletím už zítra ráno. Beztak jim postoj byl jasný. Navíc... teď už vědí docela určitě, co si myslím." Ustaraně na mě pohlédne a ukáže na svůj telefon.

"Velký bratr?"

"Bestimmt. Nechala jsem mobil u ruce...? Poruce! Aby... bylo dobře slyšet."

Políbím ji na tvář. "Jsi skvělá, Majo, miluju tvou kuráž!"

Slabě se pousměje. "Problém je v tom, že nejspíš bude jejich požadavek trvat. Tak asi se může stát cokoli, damit muss man rechnen."

"Co myslíš tím cokoli, Majo?"

"Prostě cokoli, Valkýro... Můžou mi vzít pas a třeba se už nevidíme."

"Přiletím za tebou a najdu si tě!"

"Nedělej si naději, nemusí tě k nám pustit."

"Víš co, nepředbíhejme. V každém pádě mi všechno mobiluj, ať jsme v kontaktu. Ať vědí, že se na mě můžeš spolehnout, že se nenecháme rozdělit!"

"Spolehni se, budu ti volat každou hodinu! Můžou mě ponížit, Valkýro, poslat na dno, ale nikdy mi tě né... nedostanou z hlavy! Ať na to zpomenou!"

Ani ji radši neopravuji, tolik se chudák zlobí, je tak zklamaná... Přesto se rozesměju, když spatřím, jak v pro ni netypickém gestu vytrčuje směrem k mobilu prostřední prst.

"Řekni vašim, že chlapa nechceš, že máš za vzor Lilith, holku, co v ráji odmítla líhat pod Adamem," navrhuju.

"Lilith... jo, to udělám a všichni přejdou... přijdou k přesvědčení... hergot, nevím, jak to říct! - Ich wollt sagen: die Kerle kommen zu dem Resultat, ich sei definitiv verrückt geworden."

"Máš pravdu," oplatím jí úsměv. "Lilith radši vynech. I když fakt neměla důvod ležet pod ním."

"A kdo by měl?! Pod Evou je jedné líp!"

"Moje řeč!" směju se.

Snažíme se legráčkami poněkud odlehčit napjatou atmosféru, přestože situace, do níž se Maja dostala, rozhodně veselá není. Vlastně jsem svou přítelkyni nikdy nezažila takhle rozhozenou. Fakticky jí pomoci nemůžu, i když bych strašně ráda. Nepadá v úvahu, že bych odletěla s ní. A kontakt přes mobil? Co je to vlastně za pomoc...?

Během krátké doby hupsnem do postele. Než usneme, máme spolu sex. Skvělý sex. Nejlepší, jaký si umím představit. Maja mě naplňuje po všech stránkách, což je faktické synonymum ke knižnímu obratu miluji ji, spojení které mně osobně zní poněkud ploše. Dlužno říct, že jsem v minulosti měla poměr s vícero ženami, ovšem se žádnou jsem necítila ani náznak toho co s Majou. Nikdy jsem neměla v úmyslu provdat se za některou z nich. Až za Majou. Ona na tom není o nic líp než já. Nás dvě spojuje osudové pouto, silnější než smysl pro povinnost, silnější než my obě...

S Milošem už zase válčíme hluboko v útrokách VIÚ, jako by se vůbec nic nebylo stalo, jako by se nechumelilo. Lochkovská vražda je prostě pasé. Dokonce nám nesejde ani na tom, jak pokračuje či skončí kauza Suk.

Jedno ráno se se svým šéfem srazím na chodbě úřadu u výtahů. Skoro bych řekla, že tu na mě čeká. Tváří se totiž divně.

"Nazdar, Deny," dí podplukovník Miloš Šíma. "Jdu hned za Tilmanem, volal mi do auta na mobil."

"Teď ráno?"

"Jo, teď."

"OK, jdu napřed do kanclu."

Šíma se zašklebí. Nespletla jsem se; jeho výraz signalizuje nějaký problém.

Pohlédnu na něho a sonduju opatrně situaci. "Od doby, co se sem Tilman vrátil, je všechno jak za starých časů, co říkáš? Nebo se pletu?"

"Jo, snad jo, zdá se být..." souhlasí Miloš poněkud nepřítomně.

Kouknu mu do očí. "Heleď, co je s tebou? Stalo se něco?"

Uhne očima a podívá se do prázdna. "Ále... snad ani né."

"Aha. Takže stalo."

"Nojó..." začne Miloš opatrně, "v dešifrovacím maj potíže..."

"Už zas?" zeptám se jízlivě.

"Prej jo. - S Timanem je tam i doktor Costello. Od strýčka Sama. Od protiteroristů."

"A jéžíš, Yankee! Ten tu chyběl! Škoda, že NSA neposlala Sue Thomas, vzala bych ji večer do kina. Má drahá polovička odfrčela do Avivu."

"Mhm, blondýnu či tmavovlásku... tvé starosti bych potřeboval... - Heleď, Deny... bylo by dobrý, kdybys šla ke generálovi se mnou."

A už je to tu! "Klíďo, Milošku, ale proč?"

"Amíci prej zachytli depeši, co nedává smysl."

"Prej?! Jakou? Leze to z tebe jak z chlupatý deky."

"Hnn..." Ztiší hlas, jako by nás poslouchal někdo cizí. "V zásadě jde o chemický zbraně. Někdo někomu prodal roznětku, ale příliš draho, chápeš? Jsou názoru, že k roznětce patří i malá nálož s organofosfátem."

"Sarin?!"

"Ten ne."

"VX?"

"Kdepak, děvče, ještě mnohem hůř. Mluví se o agentu dva čtyři dva." Šeptá tak tiše, že ho sotva slyším.

Záměrně zvýším hlas. "Nekecej, Miloši, kde by ti volové schrastili pětku novičok??!!!"

"Psssst!! - Právě tohle nikdo neví, ale při dnešních technických možnostech to zas až takový problém není. Jsi bývalý chemik jako já, tak to přece znáš. Toxikologii u vás na fakultě přednášel, pokud vím, profesor Koloděj."

"Tehdy byl ještě docent. Ovšem inženýr, doktor, magistr a doktor věd k tomu."

"Já vím, pamatuju si ho, byl jsem s ním coby asistent v kontaktu."

"Jako kantor byl super. Má máma ho taky znala, když jsem pak z fakulty odešla, posílal mi po ní knížky. Toxic products of bacteria, a podobné lahůdky. Botulin... tetanotoxin... samé lepší věci. Kolodějovy přednášky patřily k těm nejzajímavějším. Vždycky se při výkladu zarazil a řekl: *o tomhle nemůžu mluvit, promiňte, ale je to tajné.*"

"No právě. V té souvislosti... co my víme, co se našlo třeba v Iráku? Nebo co tam kdo mohl pod zemí namixovat? Nevíme vůbec nic, Deny, a nic se nedozvíme. Zvláště ne od Američanů. Bohužel."

Přikývnu. "Tak to máš dneska se vším, Miloši. Platí jediná zásada, však ji znáš: mlčet, tutlat, zatajovat. Co si sám odněkud nevydoluješ, nemáš."

"Pravda."

"Takže teroristi chtějí vytrávit Kolumbijský distrikt, či co?"

"To snad ne," zavrtí hlavou podplukovník Šíma, "má toho být jen kapka. Údajně."

"I kapka binárky desetkrát silnější nežli Vé-iX může zabít mraky lidí."

"Ovšem. - Tady jde o jeden jediný mini náboj. Z toho Amíci usuzují... že chce někdo cíleně zaplňovat budovu senátu, kongresu, nebo něco podobného. Nějaký vysoký státní úřad zkrátka."

Sešpulím rty a kývnu. "Jako onehdy s antraxem, jenže tentokrát je to mnohem vážnější. Antrax může chytit, nebo nemusíš, ovšem fluorokyanofosfát... hm... ten neoblafeš."

"Právě. K předání nálože s jedem má podle všeho dojít v některém velkém německém městě, a to v nejbližších dnech. Ve hře jsou Mnichov, Norimberk, Frankfurt a Köln. Jenže z depeše nevyplývá, kde konkrétně to bude, a tak jsou všichni nervózní jak psi."

"Hm, to se dá chápat. A co my s tím vším? Centrální inteligenti si nevědí rady, proto přišli za námi?"

Miloš se zakření. "Ty cyniku...! Ale nejspíš máš tak trochu pravdu. Když z depeše nic nevytáhli, musej vyzkoušet, co se dá. Máme na to mrknout my, jakožto analytici, podle Tilmana, jestli náhodou třeba... Chápeš?"

"Chápu. A proč to louskají tady a ne v Sasku?" zeptám se.

"To nevím. Tipuju, že kvůli průsakům informací. Znáš to tu; panuje všeobecný nezájem. Nikdo nic neví, každý na všechno kašle, nikdo se nestará o nic jiného, než kdy už půjde z práce domů. U vás za čarou by o tom za hodinu psali ve Špíglu."

"U nás?? Vlastně jo, u nás."

"Jo, takže v Německu s tím chtějí vyrukovat až na poslední chvíli. V nouzi nejvyšší."

"No jo, chápu... jinak řečeno Amis go home chtějí, abych na to mrkla svýma německýma kukadlama, není-liž pravda? Z toho soudím, že je depeše psaná kurentem."

"Jo, správně, jde prý o německý text."

"Tušila jsem to. Heleď, Miloši... není za tím náhodou něco jiného? Celá ta historka s organofosfátem mi přijde jak vystřižená z akčního filmu. Zdá se mi podezřelý, že chce ten Amík vidět zrovna mě. Je to jen pocit, ale..."

"Sakra, Deny, nebuď paranoidní, asi mu to navrhl Tilman. Jsi prakticky Němka a při vyšetřování používáš i sedmý smysl, nebo intuici jestli chceš, tak co je tu podezřelého?"

Za neslaného nemastného rozhovoru se konečně domrochníme do zasedačky. Dnes tu jako poškoláci sedí tři dešifranti, a to ti přední, s anarchistou v čele. Za katedrou postává staronový náčelník VIÚ generál Tilman. Je zakloněný, napjatý jak strunka, ruce spojené před tělem, přičemž se pravačkou drží za hodinky na ruce levé.

Vedle něj se v prkenné pozici nachází nejlépe oháknutý muž v budově a jejím okolí. Je velice hladký a distinguovaný. Nepříliš opálený, pěstěný, kosmetika, manikúra, na hlavě kompaktně načančaná vlasy v podobě prošedivělé přilby. Možná jde o přičes, možná ne. Koňské žíně rovnou vylučuju.

"A, už jsou tu!" přivítá nás Tilman s ulehčením. "Toto je..." ukáže na Miloše, "...můj náměstek a šéf odboru analýzy pan podplukovník RNDr. Šíma, kandidát věd. Vedle něj jeho zástupce kapitán Milerová. Tedy... doktorka Milerová."

Jen tak mezi námi, ani jednu z rozdělaných fakult jsem nedokončila, nejsem tudíž Dr, leda tak čestná: doktor honoris čuza.

Tilman pokračuje. "A náš host..." prst zamíří na amického lakýru, "...pan doktor Costello z Washingtonu. Expert přes mezinárodní terorismus."

Janek Kees se ztěží podívá na Miloše. Mě poté sjede jen tak napůl oka, bez interusu, jako zedník popraskanou omítku na baráku - nojó, to se znova nahodí...

Tilman udělá na stupínku pomalý půlobrat, svědčící o jeho mimořádné nervozitě. "Chtěl jsem, aby si tito dva, jakožto naši přední analyzační experti, prohlédli zachycený text. Dešifrovací oddělení má zato, že nejde o zakódovaný vzkaz, nýbrž o blíže neurčenou přímou symboliku." Tilman ukáže na velká písmena na interaktivní tabuli a začne pomalu předčítat: "*Und Minz und Maunz, die*

kleinen, die sitzen da und weinen. - Říká vám to něco, podplukovníku a kapitáne?"

Pohlédnu na Miloše. Panebože, vymysli něco!, žadoní jeho oči.

Tak dobře: "*Miau! Mio! Miau! Mio! Wo sind die armen Eltern? Wo?*" zarecituju naléhavým a mocným hlasem pokračování dětské říkačky.

Přítomní páni si vymění krátké, zděšené pohledy.

"É...?" pronese do ticha generál Tilman. "Jakže??"

Vyskočím na katedru, kde rozkývnu nohy. "Rok 1845, napsal to doktor Hoffmann z Frankfurtu am Main. Poučný básnický minisborník nese jméno *Struwwelpeter*, čili Rozcuchánek. Příslušná část o Paulinchen, česky o Pavlínce, se v originále zve *Die gar traurige Geschichte mit dem Feuerzeug*. Má přimět děti, aby si nehrály s ohněm, jinak shoří na prach, aneb: *ein Häuflein Asche bleibt allein* - a zbydou jenom botičky. Jako po Pavlínce. Tenhle uměle vyvolaný veršovaný syndrom spontánního zahoření není vůbec žádná sranda, pánové: *es brennt die Hand, es brennt das Haar, es brennt das ganze Kind sogar!!* - Hans Christian Andersen bledne strachy se svým roztaveným cínovým vojáčkem."

Přítomní páni na sebe hledí, jakoby si mysleli, že jsem kráva.

"Vy... si to celé... pamatujete??" podívá se Tilman.

"Ano, generále. Věci z dětství se pamatují nejlíp. Když jsem byla hodně malý chlapec..." Zaznamenám, jak Miloš, stojící vedle mě, potlačuje smích. Taktéž bělovlasý pan docent Koloušek. "...četla mi to máma před spaním. No a mý mámě zas její babička."

V lavici povstane anarchista; vlasatý šéf dešifračního dr. Pechar, muž s brýlemi Johna Lennona: "Tohle všechno my už dávno víme. - Paní... ehm... doktorko. Dělalí jsme na tom čtyři dni a noci." Zase si sedne a je nadále naštvaný.

"To o mé mámě jste věděli taky?" kysele oplatím stejné stejným.

Mávne rukou a odvrátí pohled. Neříká nic.

"Strávili jste čtyři dni a noci hledáním něčeho, co ze sebe doktorka Milerová vysypala z paměti za půl minuty," kárá vrchního dešifračního generál Tilman.

Anarchista opět povstane. "Je mi líto, generále, ale my pocházíme z Budějovic. Maminka mi před spaním četla české pohádky. Nikdo z našich nebyl fricek." Usadí se. "Alespoň můžeme mít čistý svědomí," dodává potichu, jakoby pro sebe.

Těd' mě vytočil. Seskakuju z katedry. "Tím míníte co, nadporučíku, že má rodina nemá čistý svědomí??!! A to jen kvůli původu mý mámy??!!!"

Anarchista pokrčí rameny.

"Máma nebyla za války ještě naživu, krucinál, je ročník padesát šest! Přála bych vám, abyste v pohraničí zažil to co já. Jak myslíte, že se cítí osmiletá holka, když jde s mámou po návsi a lidi na její mámu křičí *svině německá?! Ne, že by někomu něco udělala, ale jenom proto, že si to prostě můžou beztrestně dovolit!* - No?! Jak byste se při tom cítil vy?!"

Anarchista zůstává zarputilý. "Dva členové naší rodiny byli za války totálně nasazený. Myslíte, že se cítili líp než vy tehdy na návsi?!"

"To nevím. Asi ne. S tím ale má máma neměla nic společného. S vaším nasazením. - Musela se nakonec přejmenovat z Adelheid na Adélu, z Müller na Milerovou, aby nás tu vůbec nechali v klidu žít! A nebýt toho, že táta dělal pro Rusy, kdoví, jak bychom všichni skončili!"

"To máte smůlu..." pokračuje v cynizmech anarcha. Do dalšího boje se mu ale evidentně nechce. Je to citlivé téma z obou stran.

"Tak dost, nadporučíku," končí kontraverzi Tilman. "To už by stačilo. Nehledě na ostatní věci, mluvíte s kapitánem, uvědomte si to!"

"Rozkaz, generále," odsekne anarchista. "Chtěl jsem ještě říct, že symbol veršů by mohl souviset s místem narození, anebo úmrtí, či působištěm básníka Hoffmanna."

"Pss!" odfrknu si. "Doktor Hoffmann byl především neurolog, nadporučíku."

"Pch! Asi taky básník, když psal verše pro děti. Kapitáne."

Otáčím se bez další reakce na podplukovníka Šímu. "Pojď, Miloši, tady to nemá vejšku, půjdeme na kafe. Pak ti řeknu, kam do Frankfurtu přinesou ten granát s jedem." Sáhnu po klíče.

"Frankfurt? She said Frankfurt! Why does she this?? Ona... ně-co-ví! Stop-něte-to!" zaslechnu

doktora Costello, zápasícího s češtinou. "Stop!! Ji!! Stop-ně-tě-ji!!"

"Kapitáne, počkejte," promluví Tilman s pohledem upřeným na podplukovníka Šímu.

"Ano?" Pouštím kliku ode dveří.

"Nadporučík Pechar to nemyslel zle. Jsme všichni trochu podráždění." Tilman se lehce dotkne mého předloktí. "Vy máte... nějakou konkrétní představu... nebo snad nápad... jak z těch veršů.... é... o jaké místo by se mohlo... eventuálně... jednat?"

"Mám. Nejspíš půjde o frankfurtskou čtvrť Innenstadt, o místo zvané An der Hauptwache." Přejdu pomalu k tabuli. "V symbolice nejde o autora básně, nýbrž o její obsah." Ukážu rukou na text: "Klíčem ke všemu jsou Minz a Maunz, dvě plačící kočky. *Und ihre Trennen fließen, wie's Bächlein auf den Wiesen.* Jinými slovy: slzí bylo tolik, že by vytvořily potůček na louce. Právě tento fakt byl použit při stavbě památníku, který autoři věnovali sbírce básní Rozcuchánek a vlastním ilustracím doktora Hoffmanna. Jedná se o bronzovou kašnu Struwelpeter-Brunnen, kde mimojiné najdeme i dvě kočičí figury, kterým prýští z očí vodotrysk. - *Minz und Maunz die kleinen, die sitzen da und weinen - Minz a Maunz dvě malé kočky, sedí tu s uplakanými očky.* - A právě u této kašny dojde dle mého názoru k předání bojové chemické látky. Kdy to bude... to už z veršů nevyčtu."

V zasedačce je chvíli hrobové ticho.

Přidávám ještě pár slov v angličtině pro doktora Costello.

Zaujatě příkyvuje. "Můžete nám to... přesně... místo to... ukázat přes mapu? Mám notebook," ptá se lámaně Costello. "Program Earth je na desktop shortcut."

"No... když je tam shortcut... tak vám to ukázat můžu," souhlasím v podobném stylu.

"Váš názor zní logicky, kapitáne Milerová," se zatnutými zuby příkyvuje generál Tilman. "Pachatelé měli k výběru více měst a rozhodli se až na poslední chvíli jak vidno pro Frankfurt."

"Připojuji se k vašemu názoru," ozývá se z lavice pan docent Koloušek.

"Ano, ano, vše do sebe zapadá. Dobrý tip. I když ne zcela stoprocentní," zkonstatuje za úporného přemáhání anarchista. Vsadila bych se, že by si raději překousl jazyk.

Miloš mě poplácává po rameni jako věrnou kobytku. "Skvělý, Deny! Skvělý! Díky! Už jsem se bál, že budeme za blbce," zní z jeho strany s ulehčením.

Dokonce i nažehlený Amík ke mně přistupuje, by mi podal ruku. "Dě-kuji fám," řekne skoro dojatě. "Maté muj urr-res-pekt, doktorko Müller." Na výslovnosti přehlasovaného u si dává zvlášť záležet a určitě nebyla náhoda, že to mé jméno nepřechýlil. Zřejmě mně chtěl v důsledku předešlé řeči o nucené změně jména zalichotit. Povedlo se.

Doma navečer, zrovna když dosypávám sušenky mé kočce, rozezní se s ošklivou intenzitou Labutí jezero mé pevné linky. Většinou mám telefon odpojený, aby neprudil, teď ale chodí, takže, mea culpa, asi jsem nevytáhla konektor ze slotu...

Jestli to bude reklama, hned to položím.

Reklama? V půl sedmé večer? Ne, to asi ne.

"Haló?"

"Hi. How are you?" ozve se ze sluchátka libozvučná američtina. Já před tím s Milošem o vlku a vlk...? "Sue? Kde se tu bereš? Jsi v Praze?"

"Volám z Washingtonu."

None? Co asi může chtít? "Aha... nemůžeš beze mě vydržet, vid'? Dlouho jsme se neslyšely."

"Jo."

"Co potřebuješ, Sue, stavíte u nás další radar?"

Chvíli váhá. "Poslyš... Deny, něco mě napadlo. Mám pár dní dovolené a žádný plán, kam jet."

Ale...! Jsem zvědavá, co dalšího z ní vyleze. "Chápu, Sue, ale jenom na padesát procent. *Potřebuju víc detailů,*" tvrdím slovy Hanse Immerera.

"Napadlo mě, když tvá holka bude delší dobu pryč, v cizině, třeba se s tebou nakonec rozejde a... no... my dvě... mohly bychom se občas vídat. Můžeme začít hned, tou mojí dovolenou. Pořád na tebe vzpomínám..."

Spaste naše duše, ona cukruje! To se k její racionální povaze vůbec nehodí. Narychlo naučená role, hádám.

Každopádně jsem zaskočená. Sue Thomas, má známá bezejmenná důstojnice z NSA, je informovaná o Maje! Ta svatba ve státním zájmu bude mnohem důležitější, než se zdálo.

"Poslyš, Sue, po tom, co jsme spolu prožily, bys mohla být upřímnější. Nezkoušej, prosím, hrát na mě divadlo. Odlož papír s instrukcemi, co ti tam napsali, já požaduju jasnou řeč, narovinu. Mimochodem to, že se se mnou Maja rozejde, je blbost, ho-va-di-na, zbožný přání někoho. Ona to nikdy neudělá a jestli to nevíš, tak ti já to říkám."

Chvilí mlčí. "OK..." vypraví sebe a mlčí zase dál. Asi čeká na další rozkazy.

"Koukni, Deny... kdyby ti ta tvá... Maja zavolala... neměla bys jí povinnosti rozmlouvat. Spíš naopak."

"Říkáš ty," kontruju. "Co ty o tom vůbec víš? Kdo ti o tom řekl? Proč se o to staráš?"

"Nestarám se, Deny, mě jen požádali, abych s tebou jako přítelkyně promluvila. Je v zájmu všech, aby Maja... nemusí se s tebou rozcházet, má jen udělat to, co se po ní chce. Pak si ji můžeš vzít. Anebo... víš co? Nech ji plavat a zkus to nastálo se mnou! Jsem volná! Bezproblémová! K ničemu tě nebudu nutit. Nechám se poslat na ambasádu do Prahy třeba na celý rok. Užijem si. Pamatuješ Dallas? Líbačka a honěndo v autě? Bylo to fajn, líbilo se ti to, ne? Mně taky! A pak u tebe doma, když jsme spolu v Praze dělaly na radaru? Vzpomínáš, kolik času jsme strávily v posteli?"

Zmije jedovatá! Pěkně to do mě hustí! Prý ji někdo požádal, aby se mnou promluvila...! Lže! Tradičně! Vždycky mě obelhávala! Pokaždé se mi představila jinak a to byl teprv začátek! Na druhou stranu... tělíčko má eňoňů, to je teda fakt.

"Sue, nevěřím ti ani slovo."

"Deny, jsem k tobě upřímná. Podívej; nebudu ti lhát, mám velmi slušné postavení ve službě, před půl rokem mě povýšili. Jsem už plukovník, co ty na to?"

"Ve třiceti plukovník?! No ne, hezké, věrnost k lidu tě přivedla daleko, gratuluju, Sue. Jako kapitán blednu závistí!"

"Deny... opakuju, tvůj nápad s Lilith není vůbec dobrý! Přivádíte spoustu lidí do nesnází! Všechno je nachystané, čas pracuje proti nám! Je i ve tvém zájmu, abys přítelkyni domluvila, až se ti ozve."

"Lilith...! Hm, bezva, o tom jsem opravdu mluvila. Maja si byla jistá, že nás odposluchávají. Tos byla ty?"

"Nebyla. Jako velící důstojník mám přístup k informacím, co naše agentura dostává od spojenců."

"Od spojenců?!" rozesměju se. "Aviv je zase váš spojenc?! Myslela jsem, že teď, co vám vládne bílý muž tmavé pleti, vaše vzájemné vztahy poněkud... ochladly."

Neodpoví a zkusí změnit taktiku: "Deny, proč ty, křtěná katolička a věřící, si chceš brát za ženu židovku? Vycházíte přece z různých kulturních tradic. Oni jsou úplně jiní nežli my! I jejich svět je jiný! Nikdy si spolu nebudete rozumět! Přece se nechceš učit ty jejich klikyháky? Nač ti to bude? Věř mi, nemá to pro tebe perspektivu. Pro ortodoxní rodinu jako jsou Becalovi není přípustné, aby se dcera provdala za ženu a cizinku k tomu. Tvá Maja je navíc agentkou sionistů, pokud to náhodou nevíš. Těch nejradiálnějších nacionalistů, jací v Mossadu působí. Zřejmě ti o sobě neřekla všechno. Vyprávěla ti, čeho se v diplomacii účastnila? U čeho všeho byla? Divila by ses."

Nemůžu uvěřit svým uším. "Vidím, Sue, že jsi znamenitě informovaná, ale pleteš se. My vycházíme ze společných osobních tradic. Tím, že se milujeme. Není to bohužel pojem, který bys ty mohla znát, protože máš v hlavě vládní firmware. Věrnost státu - robotické pravidlo číslo jedna. A vůbec, co znamená to tvý *my* a *oni*?? Mně to teda znělo divně."

"Jen jsem myslela, že my dvě, ty a já, jsme stejný. Maja tě přece oslovuje Valkýro, no a já jsem taky valkýra, to přeci víš, v tom je záruka, že si budeme rozumět, jestli mě chápeš."

"Heleď, Sue... jestli to myslíš tak, jak jsem to já pochopila, tak jsi bez urážky kráva. Promiň."

Hodnou dobu mlčí. "Chtěla jsem ti pomoci, Deny. Jako dobrá přítelkyně. Jinými slovy ušetřit tě potíží. Bohužel... ty o mou pomoc nestojíš, takže... je mi líto, víc pro tebe neudělám."

"Sue... plukovníku, zapamatuj si jedno: nikdy se Maji nevzdám!! I kdybyste se rozkrájeli!! Existuje jediná věc, při níž bych to udělala: když budu mrtvá!!"

"Jak chceš," řekne Sue s nezvyklou výhružkou v hlase a bez dalšího zavěsí.

Po tomto nepříjemném telefonátu začnu být paranoidní. Každý kolemjdoucí je pro mě agent, každé auto mě pronásleduje. Je to neblahý stav, jemuž člověk velmi snadno propadá. Řekla bych, že je mnohem horší než otevřený konflikt.

Druhý den cestou do práce nespouštím oči ze zpětných zrcátek. Snažím se identifikovat pomyslné pronásledovatele, v čemž nejsem úspěšná. Buď mě nikdo nesleduje, nebo jsou příliš dobří. A Maja se nehlásí! Sue neustále zdůrazňovala, že jí nemám nic vymlouvat, až mi zavolá. Musí se tedy ozvat, patří to do něčího plánu, tím jsem si jistá.

Jako napotvoru v momentě, když očima nejvíc tékám po zrcadlech ve snaze zjistit, co se děje za mnou, když to nejméně čekám, ozve se mi mobil, zapadlý v binci na sedačce spolujezdkyně.

S obtížemi ho vyhrabu.

"Jo."

"Maja."

"Zlato! Konečně! Jak to vypadá?!"

"Šakali narazili na divoký kočky."

Majino rčení z bible úzce souvisí s bájnou postavou Lilith. "A... dál?" zeptám se opatrně.

"Lilith tam našla příbytek. V kobce bez okna. Pas mi taky vzali. Hned jak dojeli na základnu. Vůbec se mnou nebavili. Na stole mám telefon, jde na něm jediný číslo - to tvý. Jiný nespojí."

"Chápu, chtějí tě donutit násilím, aby sis vzala toho chlapa. A já jim v tom mám pomoci."

"Byli za tebou?"

"Nepřímo. Volala mi holka z NSA. Dost nevybíravě mě přemlouvala, abych tě nechala být. Dokonce mi nabídla své tělo. Byla přesvědčivá."

"Tamtá svalnatá, co bydlela u nás? Ta že se v tom taky... to...??"

"Jo, jede v tom. Taky jsem se divila."

"Cos jí řekla?"

"Ať si trhne."

Zaslechnu, jak si má přítelkyně oddychla. "Díky..."

"Není zač. - Musíš vydržet, Majo! Oni blafujou! Myslej, že nám naženou strach! Možná jo, ale vůbec nic to neznamena, když budem stát při sobě! Nepodpisuj, Majo! Neber si dědka! Nic na tebe nemaj! Vždyť jsi jejich člověk! Co ti můžou udělat?! Je to vobyčejný psycho! Hrajou nám na nervy!"

"OK... Valkýro! Ani nevíš, jaks mi pomohla! Mám dost strach, jsem v cele dvakrát dva metry, nevím co bude... Někdo sem jde, musím ukončit. - Liebe dich!"

"Vydrž, Lilith!! Nenech se zlomit!! Zvládneš to!! Volej mi! Hned jak to půjde! Čau!! Miluju tě!!"

Zaparkuju auto u úřadu a hned si povšimnu, že ve vstupních dveřích kdosi stojí. Vlaje mu kravata. Podplukas. A kaboní se.

"Ahoj, Miloši. - Průšvih?" začnu.

"Prosím tě, co se to zas děje?! Od rána tě sháněj!"

"Kdo mě shání?"

"Generál Tilman, kvůli Costellovi."

"Co, ten Amík je pořád tady?"

"Asi. - Cos probůh provedla, Deny?"

Konečně mi to dochází. "Nejedeš v tom doufám taky, Miloši?"

"V čem?"

"V tý akci proti Lilith."

"O čem to prosím tě mluvíš? Co je to za akci, že o ní nejsem informován?"

"Jde o Maju."

"O koho?? To je přece ta tvá... eee... holka, ne?? Co je s ní?"

"Tajný ji tlačej do svatby. Lítaj v tom úplně všichni a nejspíš i Costello. Říkala jsem ti, kdo ví, proč se sem k nám vetřel! - Maja je někde zavřená."

"Neblázní??!"

Přikývnu. "Fakt."

"Můžu pro tebe něco udělat?" ptá se Miloš a bere mě kamarádsky kolem ramen.

"Děkuju, asi ne, obávám se, že tímhle si budu muset projít sama. Kdyby něco, postarej se o mou kočku."

Miloš je šokovaný. "Co??!!!"

Pokrčím bez odpovědi rameny.

U výtahů na mě zamává poručík Bláhová. "Kapitáne! Máte jít ihned ke generálovi!"

"Jo, už mi řekli, poručíku. Za hodinku jsem tam." To měl být samosebou vtip. Nebo pokus naštvat ji? Kdo ví...?

"Kapitáne!!" zaječí Bláhová. "Běžte tam hned!! Je to rozkaz!!"

"Dej si pohov, poručíku, žertovala jsem."

Dívá se na mě, jakobych spadla z višně, zřejmě to stále ještě nechápe, protože vrtí hlavou.

Tilman stojí před svojí kanceláří a snaží se vypadat jako vyrovnanost sama. Moc mu to nejde.

Pokrčí rameny a trochu bezradně ukáže na své dveře. "Je tam... doktor Costello. Chce s vámi mluvit mezi čtyřma očima. Řekl mi v kostce, oč běží. Víte, kapitáne, vždycky jste byla k našemu úřadu loajální a já... měla byste vědět, že jsem odmítl činit na vás jakýkoliv nátlak v záležitosti... ehm... *Lilith*."

Zapojili i našeho šéfa, pozdrav bůh, těm na tom musí záležet!

"Děkuju, generále. Velmi si toho cením." Sáhnu po klíče a vejdu do kanceláře.

Costello sedí za stolem, jako by tu byl odjakživa.

"Zdravím, doktore. Jdu na Tilmanův rozkaz." Aby mu bylo jasné, kdo mně tu velí a koho já poslouchám.

"Ano, ano... Sednete si, doktoro Milerová."

"Kapitán Milerová," opravím ho zatvrzele. "Pokud chcete, můžeme mluvit anglicky."

Neurčitě zakývá hlavou a spustí na mě svou mateřštinou. "Hodně jste nám pomohla, kapitáne. Mám na mysli onu záležitost s Fankfurtem am Main... takže mě následující rozhovor opravdu mrzí."

"Nemáte na výběr, doktore Costello, chápu, s klidem do toho, poslouchám."

"Jste racionální a jdete přímo k věci, to mi ulehčuje složitý úkol." Sáhne pod stůl pro černou koženou aktovku. Na stole ji otevře. Je napěchovaná eury.

"Money, money, money, always sunny..." zanotuju si.

Překvapeně na mě pohlédne. "Přesně jak říkáte..." Položí tašku přede mě, bankovky vyhřejou na stůl.

"Kolik?" zeptám se s věcností koňského handlíře.

"Sto dvacet tisíc. Za rozchod se slečnou Becal. Obojí teď hned." Ukáže palcem na telefon.

Přikývnu. "Hm. - Nikdy! Spletli jste se. Neudělám za prachy cokoliv."

Costello přitáhne tašku k sobě, nacpe do ní vypadlé bankovky a zavře ji. "Těšilo mě, kapitáne, zdržel jsem vás nerad." Jeho hlas nezní ani trochu nadšeně.

"Žádný problém, doktore. Sbohem."

Z Tilmanovy kanceláře odcházím rozladěná. Jeho nabídka mě zneklidnila. Kdo může vědět, s čím teď přijdou? Nevzala jsem prachy, tím byly vyčerpány mírové prostředky. Přichází na řadu násilí, na to bych vsadila botky.

Když mě později můj šéf podplukovník Šíma spatří při ládování zásobníků střelivem, hledí na mě s obavami. Znovu mi nabízí pomoc, znovu ji s díky odmítám, strach o sebe nemám, jen takové zvláštní svrbění mezi lopatkami. To nic neznamená, počkám, až se ozve můj vnitřní hlas; říkám mu Johanka z Arku, většinou mě zavčas varuje. Tedy... když o něco opravdu jde. Ne, netrpím schizkou,

alespoň myslím že ne.

Přemýšlím, co asi provádějí s Majou. Pokouším se jí dovolat na ono jediné fungující číslo. Kupodivu to tam zvoní, ale telefon, jak se dalo čekat, nikdo nezvedá.

Po zralé úvaze namačkám včerejší číslo Sue Thomas, které k mému překvapení nebylo skryté, ve snaze vyjednávat s ní. Jakožto plukovník může mít značný vliv, za pokus to stojí.

Tady se ze sluchátka neozve vůbec nic, dokonce ani hlas tvrdící, že zadaný uživatel neexistuje. Bůhví, jakými digitálními cestičkami se na mě Sue připojila... při jejich technických možnostech...

Vrtím hlavou; je skoro neuvěřitelné, jaký rozruch nastal kvůli jedné jediné svatbě... Asi jsem měla říct, kvůli dvěma svatbám, že.

Celý den se mnou není řeč, každou půlhodinu se pokouším dovolat své přítelkyni, své statečné Lilith. Pořád bezvýsledně.

V půl páté odjíždím domů. Nataženou a zajištěnou zbraň vedle sebe na sedačce. Leží tam s ní i můj mobil.

Na Chodovci odbočím vpravo. Padám na malý kruhový objezd. Z něj pojedu nikoliv domů, nýbrž směrem k Chodovu. I tam je rondel, velký, přehledný. Chvilí po něm kroužím, přičemž sleduju auta za sebou. Když se ujistím, že za mnou nikdo nejede, vracím se zpět na Sádku. A odtamtud hned domů.

Když už si člověk myslí, že je vše okay, zvrtně se to. Najednou, jako by se ohlásila Johanka z Arku, zatím jen beze slov. Takové lehoučké varování. Mrknu k domu, kde bydlím, normálně bych tam nekoukala a odbočila rovnou na hlídané parkoviště, takhle ale spatřím, že před domem stojí stříbrná oktávka. Taková, jakých tu jezdí tisíce. Někdo z ní vysedá.

Přibrzdím.

Je to chlap mezi třicítkou a čtyřicítkou. Oblečený do vyšisovaného džínového kompletu. Není vysoký ani zvlášť silný, krátce střižené vlasy, ve středu hlavy pleš, na první pohled úplně obyčejný.

Oktávka pomalu odjíždí a obyčejný týpek si čipem odemyká náš dům.

Vjedu na parkoviště, za jehož branou počkám.

Oktávka zastaví o kus dál v ulici. Nedaleko základky. Divné, proč nepočkal u baráku, bylo tam přece místo?!

Zaparkuju. Přemýšlím, zda onen týpek v džínsech může v našem domě bydlet. Nikdy jsem ho tu neviděla, což na druhou stranu nic neznamená, od jisté doby se u nás partaje často střídají, zvlášť ty v pronajímaných garsonkách.

Nemám žádný plán co udělat, jestli na mě týpek v džínsech čeká, budu improvizovat, snad se pak Johanka z Arku znovu ozve...

Pokud to není nájemník, nýbrž profík, mám na krku problém. Druhý dan v judu mi nebude stačit, znám techniky boje zvláštní jednotek, ti lidé mají naprosto zautomatizované pohyby, jsou připraveni úplně na všechno, byl by hazard pouštět se s někým takovým do křížku. Ovšem, ano, mám u sebe zbraň, ale co s ní?? Představme si hypotetickou situaci, že ji použiju. Nastane vyšetřování, tahanice, zda jsem se bránila přiměřeně či ne... navíc, před časem jsem měla průšvih s postřeleným civilistou, jak známo, a i to by mi vyšetřovatelé připočetli k dobru. - Ne, ne, zbraň použít nemohu. Ne v domě, v němž bydlím.

Už jsem tu. Mrknu skrz domovní dveře do chodby. Ani noha. Hm... Může číhat za rohem u výtahu. Pokud ne, jsem jenom paranoidní...

Sundám čip z kroužku na klíče a nechám si ho v pravé ruce. Klíče dám do pravé kapsy. Odemknu čipem domovní dveře. Mezi nimi nechám ležet svou tašku, aby dveře nezaklaply. Rozsvítím schodišťák a vyberu schránku.

"Pozor!," ozve se mi najednou v hlavě.

Johanka! No to je dost! "Kdes byla?"

Stojím u schránek na dopisy. Pistoli v pravé, čip v levé.

"Vylez, chlape, vím o tobě!" křiknu ostře do chodby.

Neznámý v džínsech udělá úkrok a objeví se. Byl za rohem, jak jsem čekala. Spolu s cvaknutím vyhazováku spatřím jeho překvapený pohled, když koukne do hlavně mé devítky. Bouchačku podle všeho nečekal.

Ušklíbnu se na něho. "Dám ti šanci, tam vzadu je druhý východ. Když se zdekuješ, nic se ti nestane." Vím, že to neudělá, chci ho jen zmást.

"Neměl bys váhat," můj výhruzně znějící hlas se rozléhá přízemím. Natáhnu okázale pistolový kohout, pak udělám nečekaně čelem vzad, skokem jsem u dveří, popadnu tašku ležící mezi nimi, zvenčí dveře zabouchnu a zdrhám k vedlejšímu vchodu.

"Kašli na kytky, běž přes záhon! Dělej, dělej!" ječí mi v hlavě Johanka z Arku.

Odmykám čipem vchod k sousednímu domu. Je propojený s tím naším.

"Po schodech ne! Výtahem!"

"Co když není dole?!"

"Je dole!"

Johanka má vždycky pravdu.

Jen co se výtah rozjede, zaslechnu, jak týpek v džínsech odemyká dveře od domu. Pozdě, zdržel se. Než sklapl vyhazovák, než vyndal z kapsy čip... byla jsem v prachu. S mým útěkem taky nepočítal.

Hlavně aby nebyl někdo ve sklepech a na chodbě u mého bytu!

"Nikdo tam není."

"Díky, Johanko."

V osmém patře vystoupím, proběhnu chodbou se sklepy, jedno patro dolů a jsem doma. Uff... tohle bylo o fous...

Doma rychle vyhledám kameru, pak k oknu do dvora, odkud je vidět místo, kde parkuje oktávka s komplicem.

Týpek v džínsech se zakrátko objeví. Jde pomalu po cestě od našich domů směrem ke škole. Přiblížím si ho kamerou. Stisknu record. Vím, že se otočí, když na něho zavolám, každý by to udělal. "Haló!!!"

Obrací se jen tak napůl a už mám jeho ksicht v kameře.

"U-u, tady jsem!" zachechtám se a zamávám mu.

Krátce pohlédne nahoru, pak se znechuceně odvrací, při tom skoro neznatelně mávne levou rukou. Se spokojenými pocity vypínám kameru. - Profík, hehe! Tohle teda pěkně zbabral!

Nehledě na to, nehledě na pancéřové bezpečnostní dveře, co doma mám, spím dnešní noc s nataženou devítkou pod polštářem.

Ráno mě budí mobil. Miloš, kdo jiný! Volá mi z domova. Je chlapec nějak nespív. "Prý's měla potíže."

"Říká kdo, podplukovníku?" zeptám se rozespale, tudíž drze.

"Říká se, kapitáne."

"Aha..."

"Jsi v pořádku?"

"Zatím."

"Co se večera stalo?"

"Nic. Díky mně. Ouřezek v džínsech. S kudlou. Přechcala jsem ho, vzala jsem roha."

Miloš propukne v hurónský smích. "Ty mě vždycky pobavíš!"

"Sůvo."

"Jo. - Pak zvažní. "Prý's natočila zajímavý film."

"Možná."

"Je po něm shánka. V pět ráno mi volal Tilman."

"Ahá! - A Tilmanovi volal Costello už ve čtyry, ne?"

"Už včera večer. Jak to víš?"

"Intuice."

"Dobře, tak ten film vem sebou. Kopii nedělej. Prosím."

"Když tak hezky prosíš... nebude žádná kopie. Vezmu ho i s kamerou."

"Díky. Služební auto čeká před tvým domem. Jsou v něm tři lidi z operačního, nic se ti cestou nemůže stát. Nezapomeň na kameru."

"OK. Jak se jim mám ohlásit? Jaký je heslo? Nejlepší kaštiny maj na Place Pigalle?"

"Třeba. Můžeš to zkusit."

"Tak kde to máš?" vyzvídá Miloš, jen co přijedu do úřadu.

"Přijde na to co. - No jó, okay, okay," zvednu malou videokameru a ukážu na ni prstem: "Tady. Vajíčko Ča-naj skrývá mikrofilm Cha-nai."

"Aha. Tak obojí zanes Costellovi, ať už od něho mám pokoj, sedí u Tilmana v kanclu. Ředitel tam není, odjel služebně do Brna."

"Dobře udělal..." zabručím otráveně.

Costello sedí za stolem, zřejmě je netrpělivý, bubnuje prsty o stolní desku. Pada-pada-pada-papa... Že by znal Radeckého pochod? "Můžete si představit šachovnici, kapitáne Milerová?" uvítá mě anglicky.

"Snad to zvládnou."

"Dobře: tak tedy... při hře v šachy, když střelec bere věž, kůň dámu, dáma piona, není v tom nic osobního, vidíte, jde jen o hru, že?"

"Vím, odkud vítr fouká, doktore Costello, chápu, co mi chcete naznačit, neberu to nijak zvlášť osobně. Zatím."

"V tom pádě mi jistě darujete san disk, na němž máte příslušný záznam z včerejšího odpoledne."

Ušklíbnu se, když ke mně nedočkavě napřáhne ruku.

"Něco za něco."

"Obchod? Můžeme o něm jednat, kapitáne, sedněte si. Ovšem... upozorňuji vás, že... záležitosti týkající se... ehm... Lilith ovlivnit nemohu. Je mi líto, není to v mém referátu."

"To po vás nechci. Chci jen záruku, že po mně nepůjdou. Pokud ano, nebudu příště utíkat a toho vencu s kudlou odbouchnu, nebo kohokoliv jinýho, kdo mi padne pod ruku, je mi to fuk, nedám se zabít, pak budeme všichni v bedně, i vy, nemyslete, všechno o Lilith vyklopím poldům, a i vás se přijdou zeptat, co o té věci víte. Máte sice imunitu, jenže... ten rozruch okolo... to strýčka Sama nepotěší." Diplomatický kecý za situace, kdy mě de facto vydírají, nesnáším, třeba to doktůrek takhle podané líp pochopí.

Přikyvuje se stisknutými rty, emoce nedává znát. "Jako obvykle bez okolků in medias res."

"Ovšem. Neberte to prosím osobně, doktore, je to *jen hra*, jako když šachová dáma sebere piona," dodávám jedovatě.

"Ano, ano... rozumím vám... máte ten san disk?"

Vyloupnu paměťovou kartu ze slotu v kameře a podám mu ji.

"Děkuji, kapitáne. Mohu mít jistotu, že neexistuje kopie?"

Přikývnu. "Stoprocentní. - Mohu mít já jistotu, že na mě už nezaútočí?"

"Spolehněte se." Říká to očividně nerad, musí přiznat barvu, že o incidentu věděl, a ani svou nelibost neskrývá. "Chci bych zdůraznit, že jsem proti podobným... eee... akcím, jenže někdy..." rozhodí bezradně rukama.

"Jasně, doktore, *ve zvláštních případech, co počít, že...?* Hezký den," zasyčím a hlasitě za sebou zavřu dveře.

Co teď a co pak...?

V kanclu do sebe naleju hrnek kafe. Doufám, že mi to po něm začně líp myslet.

Hm... dnes asi ne.

Znovu prozvoním Maju. Pořád nic. Co bych pro ni mohla udělat, ke všem čertům...?!

Zničehonic mě napadá její otec. Žije prý v Haifě, je bývalý důstojník, dnes podnikatel v oboru strojírenství... zásobuje armádu... mohl by mít kontakty na příslušných místech a tím pádem i vliv. Co můžu já, která trčí dva a půl tisíce kiláků daleko? Nic; to je ze všeho nejhorší; nemít možnost cokoli udělat.

Majin otec... anglicky určitě umí. Kde ho ale najít?? Jeho firma bude mít internetové stránky, snad i v latince. Pokusím se najít ji na netu.

Už už se do toho chci pustit, když z mého mobilu zazní *Friend or Foe*.

Přijmu hovor.

"To jsem já..." ozve se tiše.

"Majo?! Jak se máš? Jak to vypadá??"

"Ukázali mi fotky s video..."

"Fotky??"

"Jsi na nich s blondskou z NSA. Líbáte se. Tvrдили mi, že ses se mnou rozešla."

"Levný trik. Se Sue jsem jeden čas spala, to přeci víš, v době radaru, když u nás bydlela."

"Jasně... ale to video..."

"To je fakt divný, právě jsem ho předala, asi ho hned poslali mailem. Ten chlap na videu mě chtěl pustit žilou."

"Tobě, Valkýro?! Zranil tě?!?"

"Kdepak, nic mi není, já mám devět životů. Ale proč ti ho vlastně ukazovali? Co ti k němu řekli??"

"Da liegt ein Irrtum vor, glaub ich."

"Jaký omyl?"

"Asi mluvím o jiném video."

"O jakým?! Jiný není!"

"Je. Jsi na něm ty s nějakým chlapem, mluvíte anglicky. Dává ti tašku s penězi. Říká: *za rozchod se slečnou Becal*. Ty přikývneš: *za peníze udělám cokoliv*." Když jsem viděla, Valkýro, málem..."

"Hajzlové!!!!" rozeřvu se na celé kolo. "Majo, probůh, je to podvrh!!! Video sestříhali!!! Já řekla pravý opak: *za peníze n e u d ě l á m cokoliv!!!* Nevěř jim, prosím!!! Je to kec!!! Obelhali tě!!!!" Křičím do telefonu jako blázen, až ke mně do kanclu nahlédne Miloš, jestli mi náhodou neruplo v bedně.

Ukážu mu, aby odšuměl.

"Majo! Nabídli mi za rozchod s tebou sto dvacet tisíc euro! Nevzala jsem je! Věř mi!! Nikdy bych tě neprodala!!!"

"So ist es... sorry... už sama nevím, čemu věřit..."

"Pořád jsi zavřená, chuděrko?"

"Ještě v cele..."

"Kde vlastně jsi??"

"V Atlitu. Mariňácká báze."

"Speciálové? Kde že to sídlí?"

"Château Pèlerin u Haifa, zahlídla jsem zříceninu, jak mě sem přivezli, je kousek jen odtud, musí to být Atlit."

"Drží tě vojáci?"

"Schwer zu sagen... choděj sem... v civilu, jede Viertelstunde, a vyhrožujou vším možnými, kriminálem za vlastizrada, dokonce říkají smrt..."

"Scheisse!"

"Genau..."

"Majo," říkám, "seženu tvýho tátu, řeknu mu, kde jsi. Jak se jmenuje jeho firma?"

"Á-es-á-bé-é-cé. ASABEC International. Najdeš ji v..." Ve sluchátku to křupne.

"Kde ji najdu?? Majo?! Haló!! Slyšíš mě?!?"

Nic. Shodili to. Jsme bez spojení.

Pokouším se dovolat zpět. Dutý jak pařez, no fajn, předtím to aspoň vyzvánělo, teď už ani brnk.

"Maja si vašeho dědka neveme!" zařvu bezradně do hluchého telefonu.

Ten had Costello! Tehdy u Tilmána v kanclu měl skrytou kameru. Žádný problém, v hodinkách, v zapalovači, v čemkoli. Natočil mě jak koukám na prachy a video pak někdo patřičně upravil, aby vyznělo v můj neprospěch.

Děsná sorta, neštítěj se vůbec žádnýho podrazu. *Nic osobního, kapitáne, vždyť je to jen hra...*

Sakra, nemůžu v tom Maju nechat! Musím najít jejího tátu!

Nahodím na notebooku vyhledavač.

Trvá mi hodnou chvíli, než se dogoogluju k výsledku, protože mi povětšinou vyskakuje hebrejšťina, řeč, kterou nedokážu ani přečíst.

Použiju jiná klíčová slova a až pak se na screenu jako druhá v pořadí objeví *ASABEC International Company - hydraulická technika*. Odhaduju, že jde o zkratku jmen Asaf Becal, což je Majin otec. Podnik má opravdu velký a jak už to tak bývá, čím větší, tím hůře se shání jeho šéf.

Najít na netu telefon není žádný problém, haifská *ASABEC* má web v několika řečech, dokonce v arabštině, pokud jsem schopna rozpoznat to. Potíže začnou později; má anglická komunikace s příslušnou firmou moc nefunguje, takže mě nejdřív přepojí do odbytu, pak na reklamace a nakonec skončím v oddělení přijímajícím objednávky. Není divu, mluvím tak trochu v hádankách; nemohu kdekomu věšet na nos, co se stalo dceři vrchního šéfa.

Konečně se provolám na generální ředitelství, kde hovořím s jedním z obchodních manažerů. Vysvětluju mu, že jde o důvěrnou osobní záležitost a on mě nechává napospas šéfově sekretářce. Z té samosebou vypadne memé, že generální nemá čas, blabla, antož se nachází na poradě, blabla, což je dnes setrvalý stav.

"Měl by si čas udělat," nato já vážně, "jeho dcera ho potřebuje."

Sekretářka poté odchází a já čekám dobrých pět minut u hluchého aparátu. Nasledně se ze sluchátka ozve zvučná angličtina:

"Becal, kdo volá?"

"Deny, partnerka vaší dcery. Volám z Čech."

"To jste vy...?! Slyšel jsem o vás..." Nezní to moc nadšeně. "Co je s Majou?"

"Chci vám sdělit, že ji drží v cele na námořní bázi Atlit. Chtějí, aby souhlasila s nasazením v EU za nepřijatelných podmínek. My dva teď musíme spojit síly a pomoci jí. Není přesně jasné, kdo ji na základnu zavřel, v každém pádě to vypadá, že se tajným akce, které se všeobecně říká *Lilith*, vymkla z rukou, zřejmě kvůli časové tísni. Obávám se, aby Maje neublížili."

"Lilith??!" Mr. Becal vyvedení z konceptu zřejmě nepředstírá. Alespoň myslím.

"Ano. Někdo nás odposlechl a od té doby... na detaily není čas."

"Vůbec vám nerozumím. O čem to mluvíte??"

Asi jsem to na něho vysypala moc rychle a složitě. "Mister Becal! Mluvím o tom, že vy jako jediný můžete Maje pomoci! Ovšem buďte opatrný, ve věci se angažuje i NSA, uplácejí a zastrašují. Na mě už zkusili obojí."

"Cože?! Kdo vlastně jste??"

"Milerová Dagmar, 28 let, kapitán, ministerstvo obrany, odbor analýzy informací."

"Ach tak..."

"Jak jsem už naznačila, Mister Becal, miluju vaši dceru, chci si ji vzít a mám o ni strach. Situace je vážná. Můžete udělat něco, aby Maju z Atlitu propustili??"

"Já... pokusím se."

"Děkuji."

"Já děkuji vám."

S klidným svědomím zavěšuju; udělala jsem vše, co bylo v mých silách. Když nepomůže otcova intervence, tak už asi nic. Pak Maju dřív či později donutí podepsat a bude se vším konec.

Další tři dni nejsou k přežití. Jakákoli blbá jistota je lepší než naprostá nejistota. V práci jsem

nesoustředěná, reaguju agresivně, vlastně pracovat vůbec nehodlám, někdy hážu erární inventář po místnosti, mrskám s propiskou o stůl a podobně. Podplukovník Šíma ke mně nakukuje, dává pozor, aby mu na hlavu nepřilétl šanon, odpadkový koš či židle, posléze když mu dopodrobna vysvětlím, co se stalo mé přítelkyni, nabízí mi volno, které já nechci.

Telefonuju Maje, nejdřív každou hodinu, poslední den už jenom ráno a večer. Nakonec to vzdám úplně, protože příslušné číslo neexistuje, a jde tudíž o ztrátu času. Naděje umřela poslední.

Čtvrtý den jsem už docela apatická, v těžké depce, na všechno odpovídám *hmm* a *nojóó*, myšlenkami někde jinde, těžko říci kde, a velmi pomalu se smírůuji s faktem prohry. Dobrou prohru klíďo ustojím, nešť, ovšem tahle byla špatná - bolestivá.

Miloš odpoledne přináší novou práci, jde o spis vojenského cvičení s jednotkami Aliance, kde se cosi stalo, co se stát nemělo, a my máme po analýze rozhodnout, co s tím vším spáchat, zda tutlat či pustit ven, zda zveřejněná pochybení nezpůsobí víc škody než užítku.

Když se v půl páté odpoledne vybatolíme před VIÚ, drcne do mě podplukovník Šíma ramenem. "Kdo ti to sedí na blatníku, Deny?" Ukáže rukou k zaparkovaným vozů a zachechtá se.

Chci říct *co to meleš, vořechu?*, ale pak zaostřím zrak na svůj stříbřitý kočár.

Maja!!! To není možný...! "Ona je tady...???" s otevřenými ústy kouknu bezradně na Miloše.

"Vlítne ti moucha do pusy," varuje mě. "Tak už za ní utíkej, sůvo!" vybízí mě mile, neboť ze soví nadávky se časem vyvinula klasická přezdívká.

Jsem dočista konsternovaná; mladá žena opírající se o můj vůz je někdo úplně jiný než byla dřív. Žádné společenské šaty a lodičky. Na sobě nové vypasované džíny, v nichž vyniká její skvělá figura, na nohou obyč tenisky, nahoře zelené maskáčové triko, na krku vojenské psí známky. Vypadá skvěle a ještě hezčejc se na mě usmívá.

Vytvoříme objímající se sloup a trvá nám celou věčnost, než se od sebe oddělíme.

Je to sen, vůbec nevím, co říct! "Pomoh ti táta?" dostanu nakonec ze sebe. Ale no tak, ještě začnu bulit!

Maja zazáří. "Pomoh, vzbouřil všechny známý, ještě ten den mě nechali. Dík, žes tátovi zavolala, Valkýro."

"Za málo! - Co teď s tebou bude, kočko?"

"Pustili mě z... háku. Od zamini mám místo v Praze, an der Botschaft. Nepřechodně, jak jsem chtěla, nastálo, bez možností dalšího... toho..."

"Postupu?"

"Jo. - Razítkovat žádost pro vízum. Ein toller Job, was? Jenže nebýt táty, kterej je ukřičel, vyhodili mě na dlaž..."

"Na dlažbu. - Cokoliv je lepší než tamto."

"Máš pravdu. A co nejdřív se vezmem, jo?"

Políbím její krásné rty. "Že se ptáš..."

Na konci by vždycky měla být svatba... Otázkou je na konci čeho...

Nejdřív jsme s Majou chtěly uspořádat svatbu narychlo, bez čekání, prostě hned, včera bylo pozdě, jen se dvěma svědky, tedy Milošem a Jankovskou, mou nejlepší nepřítelkou z televize *Hruza*, a hostinu udělat taky jenom komorní, jenže se nám to celé nakonec rozleželo, v důsledku čehož jsme změnily názor; svatba bude skutečně skromná, hostina však na jisté úrovni. K tomu dobře poslouží onen společenský klub, díky jehož kamerám se můj šéf dostal z basy. Barrandovský areál příslušného zařízení je značně rozsáhlý; zahrady, několik luxusních objektů obrostlých psím vínem, krytý bazén, parkoviště, konferenční místnost s kulečnickem, bar a spoustu dalších věcí nevyjímaje, takže pronájem těchto uzavřených prostor není co do financí fakt nic pro pořadatele školních besídek. Jenže... člověk se vdává... nebo žení?? jednou za život, já tedy rozhodně, a

náhodou mně právě vrátili kauci, takže se momentálně topím v prachách, že, Maja přidá pár tisíc teuro, Miloš přihodí nějaké ty drobné z reprefondu a voilá... už je příslušná sumička na světě.

Posíláme množství nevážných svatebních oznámení, respektive pozvánek na hostinu; v některých z nich například stojí: věcné a finanční dary vítány, apod. Zvlášť záleží si dávám s oznámením pro mou amickou známou, nebo jak ji označit. Vzhledem k tomu, že mě bombardovala různými jmény, stojí na obálce: *Colonel Sue Melanie Sarah Thomas, NSAgent, Maryland, USA*. Zda k ní dopis dorazí, nevím, zůstává bez odezvy. Zato Virginia Spal, ta posílá gratulaci s tím, že pokud zdraví dovolí, opustí své sídlo v Costa del Sol a ve svatební den přifrčí. Potěšující zpráva.

Zvu samosebou i své rodiče. Otec mi volá z Bruselu, že v příslušný den z pracovních důvodů nemůže. Co dělat, NATO má holt přednost. Škoda...

Ani má nepřítelka Jankovská se na svatbě neobjeví, musí odjet služebně do ciziny.

Moje máma slíbujíc přijít. Zrovna jako tatík Maji, ten nás rovněž navštíví. Bohužel i on bude sám.

Do Ruska píšu panu Slonkovi, problém je v tom, že se jeho kapela mezitím rozpadla. Babu už dozpívaly, zanikly tak nějak pozvolna. Darja se vdala, psalo se o tom, má rodinu a Tama se v popu protlouká, jak to jen jde. V každém pádě to bez Darji není už to, co bývalo.

Od Slonkova dostávám telegram s gratulací. Aby přijel na svatbu, nemá kdy. Dalo se čekat.

Z domova Maja nikoho dalšího nezve. Není divu, tahejte někoho dva a půl tisíce kilometrů na oslavu! Její zaměstnavatel však slíbujíc kohosi poslat. Inu proč ne... aspoň bude mít ambasáda informace z první ruky. Třeba o to jde.

Abych nezapomněla, doktor Costello, usídlený na americkém zastupitelství v Praze, dostává rovněž pozvánku. Dokonce osobně z mých rukou. Řekla bych, že ho překvapila. Slíbujíc dostavit se s pugétem květin, sudem whisky a dalšími pochutinami. Pochopitelně společensky oděn.

Když už je řeč o šatech, k obřadu jdeme obě v bílém. Bílé uzké kalhoty, bílé polobotky, bílé košile. Já mám na krku modrého motýlka, Maja volnou červenou kravatu, prostě paráda. Nevím jak mně, ale jí bílá strašně sluší, s přihlídnutím k jejím havraním vlasům a podobně zbarveným očím. Božská Greta nemohla vypadat líp.

Obřadu se krom nás dvou účastní pan Becal, moje máma a podplukovník Šíma s manželkou.

Máma, která mou partnerku na vlastní oči nikdy neviděla, je strašně překvapená. "Myslela jsem, že budete nějaká holčička ze střední školy," říká Maje, "a vy jste ženská jako hrom."

Obřad jako takový nezačíná nejlíp. Magistrátní úřednice se nám jako hudební doprovod pokouší vnutit Wagnera a Mendelssohna. To já rezolutně odmítám s tím, že to není demokratické. Nechceme ani jednoho z těchto dvou protipólů. Čirou náhodou mám sebou CD s muzikou, co bychom si přály slyšet. Tedy *Justin and Nova*. Úřednice se ale vzpírá, antož na tuto skladbu nemá autorská práva. Snažím se ji marně přemluvit, stále nám předhazuje dva již uvedené svatební pochody, a tak dlouho, až mě našťve; křičím, že tohle beztak není žádná skutečná svatba, nýbrž jen formální sestření, aby se heteráci neurazili a lesbická koza zůstala celá.

Úřednice zrudne a naučenými frázemi mě vybízí ke klidu. Maja teď uvažuje racionálněji než já, a díky tomu se nakonec dohodneme na svatebních famfárách, vyprodukovaných kýmsi neznámým na počítači.

Za slavnostních elektonických zvuků *džuuum-tuka, džuuuum-tuka, džuuuum-tuka, svíí, svííí, svíííííííííí!* vcházíme do obřadního sálu. Je tu dost chladný vzduch, přestože nemají vyvětráno. Najednou vidím mlhu; mám dojem, že se mi všechno jenom zdá. Upírají se na nás oči přítomných, nějaká žena cosi slavnostně předčítá, její slova mi ale nedávají smysl. Realita se zdá být neskutečná, jako bych viděla samu na sebe na plátně kina; najednou říkám ano a Maja též; vyměňujeme si prstýnky, díváme se jedna druhé do očí... líbáme se...

Lidé dobří, je to k neuvěření, právě jsme se vzaly...! Snad si později zpětně uvědomím, jak to

všechno proběhlo...

Hned po obřadu, ve dvě hodiny odpoledne, se přemísťuju do pronajatého barrandovského klubu. Fajnové prostředí, vše na úrovni.

Zatím tu není moc hostů, vlastně jen ti, co účastnili svatebního obřadu, tedy Miloš s manželkou Blankou, Majin otec a moje máma. Poslední dva se tak nějak drží při sobě, občas spolu komunikují, přestože angličtina mojí mámy není příliš dobrá. Se mnou toho pan Asaf Becal moc nenamluví, což chápu, určitě není štěstím bez sebe, že si jeho dcera bere za ženu cizinku z daleké země, nicméně od počátku je ke mně velmi přátelský. Snažím se mu to oplácet.

Nemůžu uvěřit vlastním očím, když do klubu přijede medák s Gin Spal, bývalou Artemidou číslo jedna. Je opálená, ale i pohublá, nevypadá zdravě. Bože, vždyť už jí táhne na osmdesát! Když se konečně vydrápe z auta, chvíli stojí na místě, ztěžka dýchá, opírá se o černou hůlčičku se stříbrným držadlem. Jak jen zestárla...!

"Giiin!!" zařvu ni. "Není možná!! Už jsem myslela, že mafie nikoho nepošle!!" Objímám ji snad půl hodiny. Její šofér mezitím loví z auta pugéty a dary.

Maja mi pak představí nové hosty, co dorazili z jejího velvyslanectví. Jsou kupodivu čtyři - dva muži, dvě ženy, tedy celá delegace.

Menší z mužů, Jiftach Raz, jehož celé jméno si marně pokouším zapamatovat, mi připomíná matematického asistenta z naší fakulty; nevysoký, prošedivělý, husté vlasy, tenký knír, šedé šaty neurčitého původu.

Klade jakoby mimochodem na stůl s dary nevelkou plochou kazetu. Obrací se ke mně, docela přirozeně, jako bychom se už dávno znali.

"Snad by vás zajímalo, že příslušný ta'al, zodpovědný za realizaci projektu *Lilith*, byl předvolán na vrchní velitelství k pohovoru, ve směru tom, aby napříště k podobné eskalaci nedošlo."

None, hezky zaobleně řečeno. "Opravdu?! To mě moc těší, pane Razi. Škoda, že jsem nebyla při tom. Kdybyste prosím upřesnil jeho vojenskou hodnost, nerozuměla jsem vám."

"Tat-aluf, generálmajor."

"Aha, vřelý dík."

S formálním úsměvem přikývne. "Počkejte okamžik." Jiftach Raz udělá dva kroky ke stolu. Z něho bere dárkovou kazetu, kterou tam před chvílí položil. Postaví se proti mně. Asi dostanu medaili.

"Víte, slečno... tedy pardon: paní..."

"Jenom Deny. Ale slyším i na kapitána, pokud chcete."

"Ano, ano; Deny: jsem tu i proto, abych vyjádřil politování nad tím, jak se předešlé události vyvinuly. Tento skromný dar..." napráhne ke mně kazetu, "...by toho měl být důkazem. Doufám, že bude podle vašeho gusta." Opět se lehce usměje pod knír.

Proč mám pořád pocit, že mě chce zkusit z matiky? Převzmu kazetu. "Vřele vám děkuji, pane Razi, Pouštního orla ve své sbírce nemám."

Teď jsem ho rozhodila. Podívá se na mě z boku, jako by zkoušel přehlédnout složitý metrický tenzor, napsaný na tabuli. "Poslyšte...! Jak jste... jak můžete vědět...!" Bezradně se rozhlédne. "Máte tu snad bezpečnostní rentgen?" Teď už se chová zcela nediplomaticky.

"Nikoliv. Dokonce ani kříšťálovou kouli. Poradil mi můj známý z Baker Street, pane Razi," udělám uměleckou pauzu. "Řekl jste, že dar je podle mého gusta. Mám ráda ženy, kočky a zbraně. Žena ani kočka v tom nejsou. A jaká zbraň symbolizuje vaši zemi líp nežli desert, e?! Určitě byste mi nedával pépěkáčko."

Řešení tenzoru *Deny* se vyjasňuje. "Hm... to máte pravdu, to jistě ne. - Ještě jednou vám i vaši partnerce přeji za celý náš sbor hodně štěstí do společného života."

Pan Raz mě s úsměvem opouští, aby se přidal ke svým třem kolegům.

Když mi od brány volá ochranka, že přišel Louis Armstrong, považuju to za blbý vtíp. Řeknu jim, ať ho pustí dovnitř, jestliže má pozvánku a netrpělivě čekám, kdo že se to objeví. Když se ke mně blíží po cestě, nevěřím vlastními očima. Vážně je to černoš, na sobě světlé šaty, na ruku bílé rukavice, v pravačce svírá trumpetu obalenou bílým kapesníkem. Zkrátka, jakoby Setchmo vstal z mrtvých. O koho jde, poznám, až když přijde ke mně. Mírek Žanta, můj bývalý kolega z dopravního podniku! Je skvěle namaskovaný. Tenhle starý recesista nelenil, převlékl se za Afričana, aby na oslavu nepřišel jenom tak konvenčně. Všecka čest. A když později předvede, že trubku nemá jenom jako rekvizitu, má rázem sympatie i ostatních hostů.

Jako poslední se na Barrandově zjevuje doktor Costello. Jdu mu na parkoviště naproti a jaké je mé překvapení, když z místa řidiče vystoupí nevelký mladší muž s velmi krátkými vlasy kolem pleší. Ouřezek v džínách, co mě napadl nožem! Tedy dnes má hezký oblek, aby nedošlo k omylu.

"Můj bodyguard pan Ian Wingo, jeden z lidí majících na starost ostrahu našeho zastupitelství," představí mi ho doktor Costello.

Jak se zdá, jsou tihle ambasádní chlapi impregnovaní vůči všemu. On mi ho klidně přiveze na svatbu, tomu tedy říkám opovázlivost! Budu muset bohužel dělat jako že nic. Diplomacie to žádá. Nějak to snad zvládnou...

"Nebude vám vadit, když tu na mě počká?" Otázka zazní poněkud nejistě. Costellovi je jasné, že chlápek okamžitě poznám.

Podám řidiči ruku. "Těší mě," řeknu neutrálně. "Nikoliv, doktore. Pan Wingo nechť se tu cítí jako doma. Tedy... pokud nehodlá manipulovat s nožem." Poslední větu zdůrazním, počemž se znovu ozve Costello. "Nebojte se, dá vám ho do úschovy."

Wingo sáhne do kapsy saka a zbraň mi podá.

Znalecky nad ní mlasknu. "Zaskoč-vyskoč. Krátké, ale pevné ostří. Broušené po obou stranách. Moc hezká věc. A jistě ne levná."

"Možná by si ho mohla paní..."

"Deny."

"...Deny nechat. Jako upomínku na předešlé dni a jako svatební dar, co ty na to?"

Wingo kývne. "No problem," říká.

Aby jo! Jistě jich má doma ještě tucet. "Díky, pánové, velmi milé. - Pojd'te, zavedu vás k baru, ať nejste dlouho na suchu."

Páni!, najednou tu je fůra hostů, ani nevím, kde se tu všichni vzali a kdo je sem pozval. Možná se pozvali sami, možná jsou v ceně... Koneckonců sto papírů na den jako základ není málo.

Bloudím po cestičkách mezi jednotlivými objekty klubu a rozhlížím se. Areál osvětlují romantické kulovité svítílny; všechno to okolí, stromy s krásně upravenými záhony zvyšují mé příjemné pocity. Tady by se dalo bydlet! Jenže ne dlouho při těch cenách, to je jasné. Celý areál má podle mých informací tržní hodnotu sto padesáti milionů.

Otáčím se, sama nevím proč; na cestě proti sobě spatřím Maju. Bože, jak to té holce sluší!

Spěchám jí naproti. "Zlato, už ti dnes někdo řekl, jak jsi krásná?"

Maje zajiskří v očích. "Budeš první."

"To ráda slyším, i když to nechápu, vypadáš tak... úžasně!"

"Díky, Valkýro. Ani jsem nedoufala, že se k té svatbě společně dobereme..."

"Přesně jak říkáš, vypadalo to na prohru. Skoro nemůžu uvěřit, že je to už za námi."

"Ani já. Když zavřu oči, pořád ještě vidím tu mrňavou celu tam..." mávne rukou do kamsi.

"Děkuju, žes stála při mně. Bez tebe bych tím nepřešla. Ani bych nezkoušela. Sama nemám tolik sílu jako s tebou. Jsem ráda, že tě mám. Tys byla vždycky... přístav, kam jsem se vrátila do bezpečí."

Pohládím jí po tváři. "A od teď jsi ty jediná loď, co v něm smí zakotvit." Pohlédnu na oblohu.

"Udělám pro tebe cokoli, Maju. Třeba ti snesu modré z nebe."

Ukáže bělostné zuby. "Počkej s tím do rána, teď je obloha tmavá."

"Jako tvý oči, Majo. V těch se utopí každá valkýra..."

Stiskne mou ruku. "Zapomeň modré z nebe, Deny, užs udělala hodně," říká smířlivě a v jejích očích se znovu rozhoří plamínky.

Padne mi kolem krku.

Mlčky se uprostřed cesty objímáme.

Zavírám oči a přeju si, aby dnešní den nikdy neskončil.